

எனது

இரண்டாம் காலாண்டு - 2012



எமது கோச் . . .

பெ ண்கள் செயற்பாட்டு வலையமைப்பினால் வெளிவருகின்ற கோசம் சஞ்சிகையானது இம்முறை பெண்களது காணி மற்றும் தொழிற் பிரச்சினைகள் தொடர்பாகப் பெரிதும் அலசுகின்றது. இன்றைய சூழலில் வேலை வாய்ப்பு என்பது நாடு முழுவதும் வாழ்கின்ற இளைய தலைமுறையினர் உட்படப் பலருக்கும் பெறுவதற்கு அரிதான ஒன்றாகவே அமைந்துள்ளது. அவ்வாறிருக்கும் போது யுத்தத்தின் பின்னரான வாழ்க்கைக்குத் திரும்பியுள்ள வடகிழக்கு மக்களுக்கு தொழில் வாய்ப்பு என்பது அழிக்கப்பட்டதொன்றாகவே அமைந்துள்ளது.

அதனாடிப்படையில் யுத்தத்தின் பின்னர் சிறுபான்மையினரால் இழக்கப்பட்ட வாழ்தங்கள் மற்றும் தொழில் வளங்கள் பற்றியதான விடயங்களே இம்முறை இதழில் பெருமளவில் வெளிவந்துள்ளன. விலைவாசி அதிகரிப்பு அதோடு இணைந்ததான பொருளாதாரப் பற்றாக்குறை காரணமாக அவதிப்படும் மக்களுள், வடக்குக் கிழக்கு மக்கள் அனுபவிக்கும் இன்னள்களானவை சொல்லில் அடங்காதவை. மீள் குடியேற்றப்பட்டும் பாதுகாப்பின்றி வாழ்கின்ற குடும்பங்களும், தொழில் வளங்கள் அபகரிக்கப்பட்டமையால் தொழிலுக்குச் செல்ல முடியாது வருமானபற்றாக்குறையோடு திண்டாடுகின்ற குடும்பங்களும், அவை தவிர இன்னமும் இடைத்தங்கல் முகாம்களில் வாழ்கின்ற குடும்பங்கள் என பல்வேறான நிலைப்பாட்டுள் துயரங்களை மட்டுமே அனுபவிக்கின்றவர்களாக இப்பகுதி மக்கள் காணப்படுகின்றனர். மீள்குடியேற்றத்தின் போதான போதிய நிவாரணம் இன்மை மற்றும் யுத்தத்தினால் ஏற்பட்ட மன அழுத்தத்தின் கணதி என்பன களையப்படாமல் வன்னிப் பகுதியில் தனித்து விடப்பட்ட பெண்கள் மன உளைச்சலுக்கு மத்தியில் போராடக் கொண்டிருக்கின்றனர். இவ்வாறான தருணத்தில் அரசாங்கத்தால் அடிக்கடி அதிகரிக்கப்படுகின்ற அத்தியாவசியப் பொருட்களின் விலை அதிகரிப்பானது குடும்பங்களில் பெண்களைப் பாரிய அளவில் பாதிக்கின்றது. எனினும் இவை தொடர்பான ஆக்கப்பர்வமான கரிசனை அரசத்திற்காலம் முன்வைக்கப்படாதது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறான தருணத்தில் எமது தேவைகள் தொடர்பாக பெண்களாகிய நாம் தொடர்ந்தும் குரலெழுப்பி வருகின்றோம். அந்தவகையில் இம்முறை எமது கோசமாக பெண்களது காணி உரிமை மற்றும் தொழில் வாய்ப்புப் பற்றி அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

இசீரியை



இடைத்தங்கல் முகாமில் சம்பூர் மக்கள் | 2



தமிழ் அரசியல் கைத்தகங்கும் அவர்களது குடும்ப அவலமை | 5



காணி, மீள்குடியேற்றம், வாழ்வாதாரம் மற்றும் நடமாட்டத்திற்கான உரிமை | 10



அம்பானார் மாவட்ட அவற்றுப் பந்தக் கிராமத்தில் இராணுவக் குவிப்பால் வெளியேறிய மக்களும் அழிக்கப்பட்ட அவர்களது வாழ்வாதாரமும் | 26

ISSN: 2012-8933

ஆசிரியை

குகந்தி குணச்சந்திரன்

வெளியீடு

பெண்கள் செயற்பாட்டு வலையமைப்பு

அட்டைப்படம்

மாணவர் சிலரது குழுச் செயற்பாடு

அட்டை மற்றும்

பக்கங்கள் வடிவமைப்பு

வேலாயுதம் ஜெயச்சித்ரா



வெளியீடு

பெண்கள் செயற்பாட்டு வலையமைப்பு 8/3, 202, டபிள்யூ. ஏ. சில்வா மாவத்தை கொழும்பு 06, இலங்கை.

Women Action Network

8/3, 202, W.A. Silva Mawathe, Colombo 06,
Sri Lanka. Email: tmwn2010@gmail.com



சொந்த நாட்டிலும் இடைத்தங்கல் முகாமில் வாழ்கின்ற சம்பூர் மக்கள்

சம்பூர்க் கிராமத்தினை சம்பூரனாம் என்றும் அழைப்பதுண்டு. காரணம் என்னவெனில் சம்பூரணமாக இயற்கை வளம் மிகக் செல்வச் செழிப் பான் கிராமமாக இக் கிராமம் காணப்படுவதனாலாகும். நால்வகை நிலங்களும் உள்ளடக்கிய சிறப்பான ஊர் என்றும் இதனைக் கூறலாம். இந்தியாவின் கேரளா மாநிலத்தில் இருந்து ஏழு குடிமக்களை குளக்கோட்ட மகாராஜா ஸமுத்தின் சம்பூருக்கு கொண்டு வந்ததாகவும், இந்த ஏழு குடிமக்களும் திரிகொண்டு போதல், பூமாலை கொண்டு போதல், புலமையாடுதல், கோயில் சுத்தம், நிர்வாகம் போன்ற வேலைகளைக் கவனித்து வந்ததாகவும் முன்னோர்களால் கருதப்பட்டது. இந்த ஏழு குடி மக்களும் தாய் வழிப்பரம்பரையினராக சம்பூரில் வாழ்ந்து வந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது.

இவர்களின் பிரதான தொழிலாக மீன்பிடி, நன்னீர் மீன்பிடி, விவசாயம், தோட்டம், சேனன்ப்பயிரிச் செய்கை, கால்நடை வள்ப்பு, ம்பாண்டங்கள் செய்தல் (செங்கல், சட்டி, பானை), பிரம்பு, மரவேலைகள் மற்றும் சுயதொழில்களையும் மேற்கொண்டு அதிக வருவாயை ஈட்டி வந்தனர். இதில் கூடுதலாக பெண்கள் பங்கு காணப்பட்டது. இவ்வாறு பல வேலைகளிலும் ஈடுபட்டு வருவாயை ஈட்டி வந்த பெண்கள் இப்பொழுது வீடு வாசல் மற்றும் சொந்த இடமின்றி, தகர கொட்டில்களிலும், ஏனையோர் வீடுகளிலும் வாழ்ந்து

வருகின்றனர். ஆறு மாதத்திற்குள் தம்மைக் குடியேற்றுவதாகக் கூறியவர்கள் 6 வருடங்களாகியும் தம்மை மீள் குடியமர்த்தாமல் காலம் தாழ்த்துவது ஏன் என இப்பகுதி மக்கள் கேள்வி எழுப்புகின்றனர்.

2006.04.25 ஆண்டில் யுத்தம் காரணமாக இடம் பெயர்ந்த மக்கள் இற்றை வரைக்கும் மீள் குடியேற்றப்பாமல் இடைத் தங்கல் முகாம்களில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இதில் சம்பூர் கிராமத்தில்-890 குடும்பங்களும், கூனித்தீவு கிராமத்தில்-335 குடும்பங்களும், சூரக்குடா கிராமத்தில்-170 குடும்பங்களும் மொத்தமாக-1395 குடும்பங்கள் தமது சொந்தக் கிராமத்தில் சுதந்திரமாக தொழில் செய்து வாழ முடியாது தவிக்கின்றனர். இப்பகுதியில் ஜெந்து பாடசாலைகள் இயங்கி வந்துள்ளன. இங்கு கல்வி கற்று வந்த 1300 பிள்ளைகளும் தாம் கற்று வந்த பாடசாலை இன்றி ஏனைய பாடசாலைகளில் பல இன்னல் களுக்கு மத்தியில் தற்காலிகமாகக் கல்வியைக் கற்று வருகின்றனர். மாணவர்கள் தாம் கற்று வந்த சொந்தப் பாடசாலை இன்று தமக்கு இல்லை எனவும், தற்போது இருக்கின்ற பாடசாலைகளை நிரந்தரமாக்கித் தருமாறும் கல்வி அமைச்சிடம் கேட்டுள்ளனர்.

இடைத்தங்கல் முகாம்கள் எனும் போது கிளிவெட்டியில் 573 குடும்பங்களும், பட்டிட்திடலில் 265 குடும்பங்களும்,

மணல்சேனையில் 180 குடும்பங்களும், ஏனைய குடும்பங்கள் சேனையூர், பள்ளிக்குழியிருப்பு போன்ற பகுதி களிலும் அடிப்படை வசதிகள் இன்றி வாழ் கின்றன. இம் மக்களுக்கு world food நிறுவனத்தினால் வழங்கப்பட்டு வந்த உணவுப் பொருட்களை இரண்டு மாதகாலமாகத் தடை செய்துள்ளனர். இந்த நிலையில் நீர் மற்றும் மின்னிணைப்பையும் துண்டிக்கப் போவதாகவும் தகவல் கள் கிடைத்திருப்பதாக இம் மக்கள் கூறுகின்றனர். அவ்வாறு நடைபெற்றால் தமது நிலை என்ன என்பதனை நினைத்து இப்பகுதி மக்கள் கலங்கி நிற்கின்றனர்.

இவர்கள் காலம் காலமாக வாழ்ந்து வந்த கிராமமாகிய சம்பூரினை அரசினால் அதியுர் பாதுகாப்பு வலயமாக அறிவித்திருந்தாலும், அங்குள்ளவர்களில் 40 வீதமானவர்களிடம் காணிகளுக்கான உறுதிப் பத்திரங்கள் உள்ளன. 35 வீதமானவர்களுக்கு LDO இல் வழங்கிய பேர்மிட்டுக்களும் உள்ளன. இவ்வாறு அவர்களிடம் உறுதிப் பத்திரங்கள் இருந்தும் அவர்களுக்கான சரியான தீர்வு இன்னமும் கிடைக்கவில்லை. வேறு இடங்களில் குடியேற்றப் போவதாக அரசினால் கூறப்பட்டாலும், தற்போதைய கட்டத்தில் உயிர், உடமைகள், சொத்துகளை இழந்த நிலையில் சொந்த இடத்தினைப் போன்று தொழில் வளமிக்க இடத்தினை இழந்து வேறு இடங்களில் குடியேறி வாழ்வதென்பது அப்பிரதேச மக்களினால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத ஓர் விடயமாகும். தமது அடிப்படை உரிமையை வேண்டி சட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டும் அதற்கான தீர்வுகளைப் பெற்றுமுடியாத நிலையில் அவர்கள் உள்ளனர்.

எது எவ்வாறு இருந்தாலும் இடைத்தங்கல் முகாம்களில் வாழ்கின்ற பெண்கள் குழந்தைகளின் நிலை பரிதாபத்திற்குரியது. வெயில் காலங்களில் தகரக் கொட்டில்களுள் இருக்க முடியாது அவர்கள் தவிக்கின்றனர். மழை காலங்களில் கொட்டிலினுள் மழை நீர் தேங்கி நிற்பதனாலும், போக்குவரத்து பாதைகளில் நீர் தேங்கி நிற்பதனாலும் பல அசெளகரியங்களை எதிர்நோக்குகின்றனர். அத்துடன் நுளம்புகளின் தொல்லைகளும் இவர்களின் உடல் நலத்தினைப் பெரிதும் பாதிக்கச் செய்கின்றது.

இங்கு உள்ள பெண்களில் கணவனை இழந்தவர்கள், கணவன் வெளிநாட்டுக்குச் சென்று மீண்டும் வரமுடியாமல் உள்ளவர்கள், கணவனை விட்டுப் பிரிந்தவர்கள் என்று அதிகமான பெண் தலைமை தாங்கும் குடும்பங்கள் உள்ளன. இவர்களுக்குக் கொடுத்து வந்த நிவாரணப் பொருட்களும் தடை

செய்யப்பட்டுள்ள நிலையில் இப்பெண்களினதும் அங்குள்ள ஏனையோரதும் நிலை பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது.

கிளிவெட்டி இடைத்தங்கல் முகாமில் வசித்து வரும் மகா என்கின்ற 37 வயதுடைய பெண் கூறுகையில் “நாங்கள் சம்பூர் கிராமத்தில் இருந்து 2006 ஆம் ஆண்டு நான்காம் மாதம் இடம்பெயர்ந்து மட்டக்கள்பில் உள்ள கள்ளியன்காடு சாகிரா நலன்புரி நிலையத்தில் தஞ்சமடைந்தோம். பல கஸ்டத்தின் மத்தியில் 3 வருசமா அங்கே காலத்தைக் கடத்தினோம். பிறகு 2009 ஆம் ஆண்டு சொந்த இடங்களில் குடியேற்றப் போகிறோம், அதனால் எல்லோரையும் உங்களது

இடைத்தங்கல் முகாம்களில் வாழ்கின்ற பெண்கள் குழந்தைகளின் நிலை பரிதாபத்திற்குரியது. வெயில் காலங்களில் தகரக் கொட்டில்களுள் இருக்க முடியாது அவர்கள் தவிக்கின்றனர். மழை காலங்களில் கொட்டிலினுள் மழை நீர் தேங்கி நிற்பதனாலும், போக்குவரத்து பாதைகளில் நீர் தேங்கி நிற்பதனாலும் பல அசெளகரியங்களை எதிர்நோக்குகின்றனர். அத்துடன் நுளம்புகளின் தொல்லைகளும் இவர்களின் உடல் நலத்தினைப் பெரிதும் பாதிக்கச் செய்கின்றது.



மாவட்டங்களில் உள்ள கிராமங்களில் தற்காலிகமாகத் தங்க வைத்துப் பின் சம்பூருக்கு அனுப்பப் போகிறோம் என்று சொல்லிக் கூட்டி வந்து இங்கே கிளிவெட்டி முகாமில் எம்மைப் போட்டார்கள். இப்போது 2012 ஆம் ஆண்டு ஆகியும் எங்களைச் சொந்த ஊருக்குக் குடியேற்றவில்லை. இந்த நெருக்கமான இடத்தில் தகர் கொட்டிலுக்குள் இருக்கவே ஏலாது. மழை

காலங்களில் தண்ணீர் தேங்கி நிற்கும். வெளியில் போக முடியாது. வெயில் காலங்களில் தகர் வெக்கை சூடு தாங்க முடியாது. இதற்குள் எனது மூன்று பெண் பிள்ளைகளை எடுப்பதற்கும் வைத் திருக் கப் பெரும்பாடுகூடுகிறேன். சம்பூரில் இருக்கும் போது தோட்டம் செய்வேன். இரண்டு மாடு இருந்தது. பால் கறந்து விற்பேன். எனது வருமானம் போதுமானது. இப்போ ஒரு தொழிலும் இல்லை நிலையில் பாடசாலை செல்லும் பிள்ளைகளையும் வைத்துக் கொண்டு நாட்களை எப்படிக் கடத்துவது? பிள்ளைகளை விட்டு வெளி இடங்களுக்கு வேலை தேடிப் போகவும் ஏலாது. எனது பெண் பிள்ளைகளை ஆரை நம்பியும் விட ஏலாது. மூன்று மாதமாக எங்களுக்கு நிவாரணச் சாமானும் தரலை. அவர்கள் சொல்லுகிற இடத்திற்கு குடியேறாவிட்டால் இனிச் சாமான்கள் தரமட்டார்களாம். இந்த நிலையில் நாங்கள் உணவிற்கு வழி தேடுவதே பெரிய வேலையாக இருக்கிறது”.

புத்தகாலம்: www.tamilwin.com

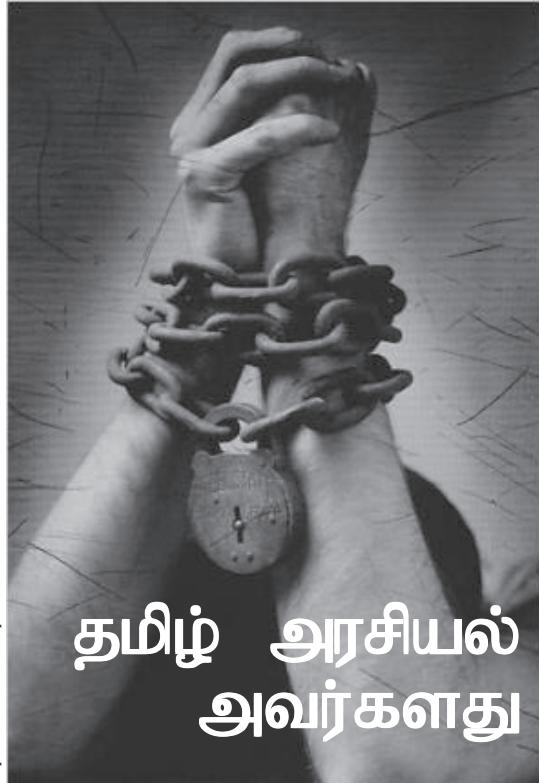


மகேஸ் என்கின்ற 38 வயதுடைய பெண் கூறுகையில்... “எனக்கு நாலு பிள்ளைகள். கணவனும் யுத்தத்தில் தெல்பட்டு இறந்து விட்டார். ஆறு வருடங்களுக்கு மேலாக முகாம் வாழ்க்கையே வாழ்ந்து வருகின்றோம். இவ்வளவு காலமும் நிவாரணப் பொருட்களை வழங்கி வந்தார்கள். அதில் எமது கீவியத்தைக் கழித்து வந்தோம். தற்போது 3 மாதமாக நிவாரணமும் இல்லை. கணவன் இருந்தாலும் வெளியில் சென்று கூலி வேலை செய்தாவது எங்களைக் காப்பாற்றுவார். அதற்கும் எங்களுக்குக் கொடுப்பனை இல்லை. இங்கிருந்து கொண்டு என்னால் கூலி வேலைகூட செய்ய முடியாது. இந்த நிலையில் என்னைப் போல் கணவன் இன்றி நிறையப் பெண்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களின் நிலை என்ன?

பிள்ளைகளின் நிலை என்ன? தற்போது ஒரு நேரச் சாப்பாட்டிற்கே பெரும் போராட்டம் நடத்துகிறோம். எங்கட சொந்த இடமாக இருந்தால் நாங்கள் எத்தனை வேலைகளுக்குப் போவோம். பெண்களுக்கு நிறையவே தொழில் வாய்ப்புகள் இருந்தது. சாப்பாடு என்றால் ஏழை வீடானாலும் அள் ளி குடுத் துப் பழக்கப்பட்டவர்கள் நாங்கள். இன்று கிள்ளிக் கொடுக்கும் சாமானுக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். மற்றவரை எதிர்பாராமல் சுயமாக வாழ்ந்த நாங்கள் இன்று ஒரு நேர சாப்பாட்டிற் காக போராட வேண்டியுள்ளது. இது ஒன்றும் வேண்டாம் எங்களை சொந்த ஊருக்குக் குடியேற்றுங்கள். எங்கள் தேவைகளை நாங்களே பார்த்துக் கொள்கின்றோம்”.

சுபா வயது 34. இவரது கணவன் வெளிநாட்டில் உள்ளார். மூன்று பிள்ளைகள் இருக்கின்றார்கள். இவர் கறுகையில்... “எனது கணவர் பிரச்சனை ஏற்பட்டவுடன் பயத்தில் வெளிநாடு சென்றார். என்னிடம் அடிக்கடி CID வந்து விசாரித்து வருகின்றது. உனது புருசன் LTTE இல் இருந்தவரா? ஏன் வெளிநாடு சென்றவர்? இங்கு வந்தவுடன் எங்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றார்கள். இதனால் இவர் நாட்டிக்கு வர முடியாமல் இருக்கிறார். அங்கு அவருக்கு சம்பளமும் குறைவு. நான் தனியாக இருப்பதால் பல பிரச்சினைகளை அனுபவித்து வாறுன். ஆண்களுடன் பேச முடியாது, வெளியில் செல்ல முடியாது, என்ற தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதற்கே இங்குள்ளவர்களுடன் போராட வேண்டி இருக்கு. CID அடிக்கடி வந்து செல் வதனால் இங்குள்ளவர்கள் என்னை தவறான எண்ணத்துடன் பார்க்கிறார்கள். ஏனைய ஆண்களும் தவறான நோக்கத்தோடு பேசுகிறார்கள். எனது கொட்டிலும் பாதுகாப்பானதாக இல்லை. எனக்குப் பிள்ளைகளும், பிள்ளைகளுக்கு நானும்தான் பாதுகாப்பு. இரவில் நிம்மதியான நித்திரை இல்லை. இப்படி நான் மாத்திரம் இல்லை. என்னை போன்று பலர் இருக்கின்றார்கள். இவ்வாரான பெண்களுக்கு விடிவு கிடைக்காதா? இந்த முகாம் வாழ்க்கை எப்ப முடியுமோ தெரியவில்லை. நாங்கள் இறந்தாலும் பரவாயில்லை. எங்கள் பிள்ளைகளாவது செந்த இடங்களுக்குப் போய் நிம்மதியாக வாழ வேண்டும்.

வைஷ்ணவி



தமிழ் அரசியல் அவர்களது

“....யுத்தம் நிறைவடைந்த
பின்னர் சூட தமிழ் அரசியல்
கைதிகளின் பிணை மனுக்
குறித்து விவாதிக்கப்பட
வேண்டியது அவசியமாகும்.
விடுதலைப் புலிகள்
அமைப்பில் நேரடியாக
அங்கம் வகித்ததோடு, பல
பொறுப்புகள் மற்றும்
பதவிகளில் இருந்தோர்கள்
பலரும் சுதந்திரமாக
நடமாடுகின்றனர்... , ,

கைதிகளும் ஞாமீப் பிவெழமும்

சர்வதேச ரீதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட பல உரிமைகள் இலங்கையினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டாலும், பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டமும், அவசரகால ஒழுங்கு விதிகளுமானது இவ்விஷமைகளை நீக்குவதற்கான சட்ட அதிகாரத்தினை அரசாங்கத்திற்கு வழங்கியுள்ளது. இவ்விஷமைகளை எவ்வாறான சந்தர்ப்பத்தில் எப்படி மட்டுப்படுத்த முடியுமென இச் சட்டங்கள் தெளிவுபடுத் தி வரையறை செய்திருப்பினும், நடைமுறையில் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு தாம் நினைத்த சந்தர்ப்பத்தில் எமது உரிமைகளை மட்டுப்படுத்த முடியும். அதாவது அரசாங்கத்திற்கு சில சந்தர்ப்பங்களில் எமது முக்கியமான சில உரிமைகளை இவ்விரு சட்டங்களின் மூலம் மட்டுப்படுத்த முடியும்.

- 1979 ஆம் ஆண்டு 48 ஆம் இலக்க பயங்கரவாத தடைச் சட்டம்.
- 2010 ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 2 ஆம் திகதி வெளியிடப்பட்ட மாற்றங்கள் உள்ளடங்கலாக 2005 மற்றும் 2006 ஆம் ஆண்டு அவசரகால ஒழுங்கள் விதிகள்.

சாதாரணமாக கட்டுக்காப்பு அல்லது தடுப்புக்காவலில் இருக்கின்ற ஒவ்வொரு நபரும் நீதிமன்றத்தின் முன் நிறுத்தப்பட வேண்டும். அத்துடன் நீதிமன்ற கட்டளைக்கமைவாக மட்டுமே மேலும் கட்டுக்காப்பில் வைத்திருக்க முடியும். ஆனால் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் மற்றும் அவசரகால ஒழுங்கு விதிகள் மூலம் குற்றப்பத்திற்கும் தாக்கல் செய்யப்பட்ட, அளிக்கப்பட்ட எந்தவொரு நபரும்

ஆளொருவர் வழமைக்கு மாறான நிபந்தனை அடிப்படையில் நீண்ட காலத்தில் ஒழுங்கீனமாகத் தடுத்து வைக்கப்பட முடியும். எடுத்துக்காட்டாக அவசரகால ஒழுங்கு விதிகளுக்கு அமைய ஆளொருவரை பன்னிரெண்டு மாதங்களுக்கு மேலாகவும், பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின்படி பதினெட்டு மாதங்கள் மழக்குத் தாக்கல் செய்யும் வரையிலும் தடுப்புக் காவலில் வைக்கலாம்.

சாதாரணமாக சட்டத்தின் முன் ஒருவரது குற்றம் ஓப்புவிக்கப்படும் வரையிலும் சுற்றவாளி என ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும். ஆனால் இவ்விஷமையானது பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் மற்றும் அவசரகால ஒழுங்கு விதி மூலம் பார்க்கும் போது பிணை வழங்குதல், பொலிசாரின் கேள்விகளுக்கு விடை அளித்தல், குற்ற ஓப்புதலைகித்தல் போன்றவற்றிற்கு இருந்த பாதுகாப்புச் சட்டங்கள் நீக்கப்பட்டுள்ளது. இது தேவிய பாதுகாப்பு சட்டமாதலால் குற்றம் சாட்டப்படவர் குற்றவாளியாகவே கொள்ளப்படுவார். குற்றம் சாட்டப்படவர் தன்னை சுற்றவாளி என அவரே நிருபித்தல் வேண்டும். அத்தோடு சந்தேகநபர் ஒருவர் அவனாக அல்லது அவளாக பேசுவதற்கும் கருத்தினை வெளிப்படுத்தவதற்குமான சுந்திரம் உண்டு. ஆனால் தற்போது பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் மற்றும் அவசரகால ஒழுங்கு விதி மூலம் பார்க்கும் போது குறிப்பிட்ட சில வகையான தகவல் களை வழங்குவதற்கு சில பிரசுரங்களுக்கு மட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் குற்றப்பத்திற்கும் தாக்கல் செய்யப்பட்ட, அளிக்கப்பட்ட எந்தவொரு நபரும்

அவர் சார்பாக அவராகவே எதிர்வாதமளிக்க உரிமையுடையவராவார். ஆனால் இத்தன்மையானது பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் மற்றும் அவசரகால ஒழுங்கு விதி மூலம் பயங்கரவாதத்திற்கும், பயங்கரவாத நவாடிக்கைகளுக்கு கமான வரைவிலக்கணமானது பரந்தளவில் காணப்படுவதால் பயங்கரவாதத்துடன் தொடர்பாகக் குற்றும் சாட்டப்பட்டவர்கள் சார்பில் ஆஜராகினால் அச்செயல் கூட பயங்கரவாதமாகக் கருதப்படலாம் என்ற அச்சத்தினால் சட்டத்துரைகள் கூட அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகலாம். இவ்வாறான பயங்கரவாதத் குற்றுச் சாட்டுக்கள் முறையான சட்டப் பிரதிநிதித்துவத்தினை இல்லாதொழிக்கின்றன. இவ்வாறான நிலமை அவர்களின் எதிர்வாதத்திற்குரிய உரிமையினை மீறுகின்றது. (உங்களது உரிமை பற்றி அறிதல், பக்கம்: 33)

இதனடிப்படையில் இலங்கைச் சிறைச்சாலைகளில் பல வருடங்களாகத் தமிழ் அரசியல் கைதிகள் ஆயிரக்கணக்கானோர் வரையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளதாக ஊடகங்கள் வாயிலாக அறிகின்றோம். யுத்தம் முடிவடைந்து முன்று வருடங்கள் முடிவடைகின்ற நிலையில் கூட தடுத்து வைக்கப்பட்ட அரசியல் கைதிகள் மற்றும் அவர்களது குடும்பத்தாரின் நிலை பற்றிக் கவனிக்கப்படாது இருப்பது அனைவரும் அறிந்ததே. இவர்களில் பலர் அவசரகால ஒழுங்குவிதி மற்றும் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் பல காலமாகத் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்களில் ஆண்கள், பெண்கள், வயோதிப்ரகள், உடல் ஊனமுற்றோர்கள், மனிலை பாதிப்படைந்தோர்கள் எனப் பல வகைப்பாட்டினர் அடங்குகின்றனர். 2009 ஆம் ஆண்டு நீதி அமைச்சினால் இவ்விவகாரம் தொடர்பாக மூன்று அம்சத் திட்டம் ஒன்று பகிரங்கமாக வழங்கப்பட்டது.

1. குற்றமற்றோர் மற்றும் குற்றும் சமத்தப்பட முடியாதோருக்கு விடுதலை
 2. புலி இயக்க உறுப்பினர்களுக்குப் புனர்வாழ்வு (கைது செய்யப்பட்ட)
 3. குற்றம் சமத்தப்படுவோருக்குப் பினை அனுமதியுடன் சட்ட நடவடிக்கை
- (வீரகேசரி, 07.09.2010, பக்கம்-4)

மேற்கூறப்பட்ட வாக்குறுதி வழங்கப்பட்ட போதும் இதுவரை 700 பேர் வரை அரசியல் கைதிகளாக சிறைச்சாலைகளில் அடைக்கப்பட்டுள்ளதாக உறுதிப்படுத்தப்படாத தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. சரியான எண்ணிக்கையை இதுவரை அரசாங்கம் வெளியிடவில்லை. இவர்கள் தொடர்பான விசாரணைகளும் நந்தகதியில் இடம்பெறுவது கண்கூடு குற்றும் சாட்டப்பட்டவர் அல்லது சந்தேகநபர் பினையில் செல்ல அனுமதிக்க முடியாது என்ற வாதம் பயங்கரவாத மற்றும் அவசரகால ஒழுங்குவிதிகளில் இல்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாதம் யுத்தம் நிறைவடைவதற்கு முன்பு முன்வைக்கப்பட்டது.

அதாவது தேசிய பாதுகாப்பிற்கு அச்சுறுத்தல் இடம்பெறும் என்று அஞ்சவதாகவும், அரசுக்குப்பாட்டு பிரதேசம் எனச் சில குறிப்பிட்ட பிரதேசங்கள் இருப்பதனைச் சுட்டிக் காட்டி இவ்வாறான சந்தேக நபர்களது பினை மறுக்கப்பட்டது. ஆனால் இன்று மேற்கூறியிட்ட இரு விடயங்களும் வழக்கில் இல்லாத போய்விட்டது. நாட்டில் எவரும் எங்கும் பிரயாணம் செய்ய முடியும் என்ற குழல் தோன்றியுள்ளது. தற்போது அவசரகால ஒழுங்குவிதிகள் நீக்கப்பட்டாலும், அதனடிப்படையில் கைதானோர் இன் னும் விடுவிக்கப்படவில்லை. அத்தோடு ஓர் அவசரகால ஒழுங்கு விதியை நீக்குவதற்கு ஜந்து புதிய ஒழுங்கு விதிகளை அரசு புதிதாக உருவாக்கியுள்ளது. எனவே அதனடிப்படையில் பார்க்கும் போது இவ் அவசரகால ஒழுங்கு விதி நீக்கமானது வெறும் கண்துடைப்பாகவே அமைவதனைக் காணலாம். ஆகவே இத்தருணத்தில் விசாரணையின்றியும், பினை வழங்கப்படாதும் சிறையில் இருக்கின்ற கைதிகளது விடுதலை குறித்து அரசாங்கம் கம் தீர்மானம் மேற் கொள்வது இன்றியமையாததாகும்.

எமது நாட்டில் இன்று பல பகுதிகளிலும் பாலியல் வல்லறவு, கொலை மற்றும் சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் என்பன அதிகரித்த வண்ணம் உள்ளன. அவ்வாறான செயற்பாடுகளில் சடுப்பட் அல்லது நிகழ்த்தியதாகக் கைது செய்யப்பட்ட சந்தேக நபர்கள் மிகச் சுலபமாக பினையில் விடுதலையாவதும், தொடர் குற்றச் செயல்களில் சடுபடுவதும் கவனிக்கத்தக்கது. அவ்வாறிருக்கையில் யுத்தம் நிறைவடைந்த பின்னர் கூட தமிழ் அரசியல் கைதிகளின் பினை மனுக்குறித்து விவாதிக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பில் நேரடியாக அங்கம் வகித்ததோடு, பல பொறுப்புகள் மற்றும் பதவிகளில் இருந்தோர்கள் பலரும் சுதந்திரமாக நடமாடுகின்ற இத்தருணத்திலே பயங்கரவாத மற்றும் அவசரகால ஒழுங்கு விதிகளின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டோர் பல வருடங்களாகக் குடும்பங்களைப் பிரிந்தும், மனிலை பாதிக்கப்பட்டும், அங்கவீனத்தோடும் சிறைகளில் வாடுகின்ற துர்ப்பாக்கியம் நிலைவுகின்றது.

இவ்வாறான அரசியல் கைதிகளின் குடும்ப நிலையோ மிகவும் கவலைக்கிடமாகவும், வறுமைக்கு உட்பட்டும் இருப்பதை கருத்தில் கொள்ளல் வேண்டும். இவர்கள் வருவாய் ரதியில் மிகவும் குறைந்த நிலையையே கொண்டுள்ளனர். பேச்சளவில் மட்டுமே பலர் இன்று தமிழ் உணர்வு, மொழிப்பற்றி, கலாசாரம், பண்பாடு, தேசியம் பற்றி உரையாடுகின்றனர். யுத்தத்தின் முன்னர் இருந்தே இவ்வாறான கைதிகளின் குடும்பங்கள் கவனிப்பாரன்றி அல்லல்படுகின்றன. கணவன் சிறையில் இருப்பதால் மனைவி, பிள்ளைகளது தேவைகளும் எதிர்பார்ப்புகளும், பிள்ளைகள் சிறையில் இருப்பதால் வயோதிப்பு பெற்றோது தனிமையும்

என்றை நிலைமை சரியான கஸ்டம். மற்றையவர்களது வலையைக் கூலிக்கு வாங்கி கடற்கரைக்கு வலை விரிக்கப் போவன். மீன்பட்டால் தான் சீவியம். ஞாயிறு தவிர மற்ற நாள் எல்லாம் போகவேணும். விடிய ஏழரை, எட்டு மணிபோல போய் பன்னிரண்டு, ஒரு மணிக்குத் திரும்புவன். ஒரு நாளைக்கு 250 அல்லது 300 போல கூலி கிடைக்கும். கறிக்கு மீன் தருவார்கள். இதை வச்சுத்தான் ரெண்டு பிள்ளைகளும் நானும் சீவிக்கிறோம். வேறை உதவி இல்லை. இவருக்கும் தாய், தகப்பன் இல்லை. என்றை அம்மா அப்பாவிற்கும் கஸ்டம். இப்போது தற்காலிக வீடு போட்டுத் தங்கியிருக்கிறோம். வீட்டுத் திட்டம் இன்னும் வரயில்லை.

தேவைகளும் என்னில் அடங்காதவை. இவ்வாறான குறிப்பிட்ட சில சந்தேகநபர்களது குடும்பநிலை மற்றும் சந்தேகநபர்களது விடுதலை தொடர்பாக அவர்களது உறவுகளிடம் வினாவிய போது, அக்குடும்பங்களது தேவைகள் மட்டுமன்றி எதிர்கால வாழ்க்கை குறித்த ஆவலையும் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“கைது செய்யும் போது எனது கணவருக்கு 32 வயது. 2004.1.14 திருமணம் செய்தோம். அதற்கு முன்பு அவர் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்திருந்தார். கலியாணமாகிய பின்னர் அவருக்கும் அவர்களுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இருக்கவில்லை. யுத்தத்தின் முடிவில் ஒழுந்தைப் பகுதியால் வரும்போது இராணுவத்தினர் இயக்கத்தில் இருந்திருந்தால் விசாரணைக்கு வருமாறும் அதன் பின்னர் தாம் அவர்களை விடுவிப்பதாகவும் அறிவித்தனர். அவர்களது அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து இவர் சரணடைந்தார். எம்மிடமும் விசாரணை செய்தார்கள். விசாரணைக்குப் பின்னர் அவர்களை வைத்துக் கொண்டு எம்மை ஒரு வாகனத்தில் ஏற்றினர். நாங்கள் ஏறமறுத்து எங்களது வீட்டுக்காரர்களை இருத்தியிருந்த பக்கமாக அழுது கொண்டு போன போது இராணுவப் பெண்கள் எங்களை அடிக்க வந்தார்கள். அதன் பின்னர் நாங்கள் வாகனத்தில்

ஏற்றப்பட்டு முகாமுக்கு மாற்றப்பட்டோம். அதன் பிறகு எனக்கு நெருப்புக் காய்சல் வந்து நினைவின்றி இருந்ததாக என் குடும்பத்தவர்கள் சொன்னார்கள். அப்போதெல்லாம் எனது கணவரைத் தேடிக் கத்தியிருக்கிறேன் என்றும் சொன்னார்கள். அதன் பிறகு எனது சகோதரியின் விலாசத்திற்கு எனது கணவரது கடிதம் சென்றிருந்தது. அக்கா கடிதத்தைக் கொண்டு வந்து தந்தார். தற்போது நாங்கள் மன்னாரில் இருக்கிறோம். கணவரை முருதமடு கொண்டு போய் அங்கிருந்து பம்பைமடு, ஓயந்தை, பூசா, கழுத்துறை என்று கொண்டு போய் இப்போது வெலிக்கடையில் வைத்திருக்கிறார்கள்.

எங்களுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். முத்தவர் மூன்றாம் தரம் படிக்கிறார். இளையவர் முன் பள் எி போகிறார். இருவரும் ஆண் பிள்ளைகள். கடைசியாக எனது கணவரை 5 மாதங்களுக்கு முன்னர் போய்ப் பார்த்தேன். காசப் பிரச்சினை இருக்கிறது. ஐ.சி.ஆர்.சி நிறுவனம் அரசியல் கைத்தினைப் பார்க்கப் போதுக்கு இரண்டு மாதத்திற்கு ஒரு தடவை 3840 ரூபா தருவார்கள். வாழ்வோதுமத்தில் போய்க் கேட்டால் 1000 ரூபா தருவார்கள். ஆனால் இனி இல்லை எனச் சொல்லி விட்டார்கள்.

என்றை நிலைமை சரியான கஸ்டம். மற்றையவர்களது வலையைக் கூலிக்கு வாங்கி கடற்கரைக்கு வலை விரிக்கப் போவன். மீன்பட்டால் தான் சீவியம். ஞாயிறு தவிர மற்ற நாள் எல்லாம் போகவேணும். விடிய ஏழரை, எட்டு மணிபோல போய் பன்னிரண்டு, ஒரு மணிக்குத் திரும்புவன். ஒரு நாளைக்கு 250 அல்லது 300 போல கூலி கிடைக்கும். கறிக்கு மீன் தருவார்கள். இதை வச்சுத்தான் ரெண்டு பிள்ளைகளும் நானும் சீவிக்கிறோம். வேறை உதவி இல்லை. இவருக்கும் தாய், தகப்பன் இல்லை. என்றை அம்மா அப்பாவிற்கும் கஸ்டம். இப்போது தற்காலிக வீடு போட்டுத் தங்கியிருக்கிறோம். வீட்டுத் திட்டம் இன்னும் வரயில்லை.

கொஞ்ச நாள் முதல் பாதர் ஒருவருக்கு சமைச்சுக் குடுத்து வந்தேன். என்றை பிள்ளைகளதும், என்றை கணவரதும் வேலைகளைப் பார்த்துத் திரிவதால் மூன்று சேரமும் போய் சமைக்க ஏலாமல் போய்விட்டது. அதால் அவர் வேண்டாம் என்று சொல்லிட்டார். அதுக்குப் பிறகு ரெண்டு மாதம் தொடர்ந்து கருவாட்டு வியபாரம் செய்தேன். இங்குள்ள ஆட்களிடம் கடனாகக் கருவாடு வாங்கி பல்சில் போட்டு கிளிநீரக்ஸி கொண்டு போவன். அங்க தெரிஞ்ச ஆட்களிட்டை சைக்கிள் வாங்கிக் கொண்டு கத்திக் கத்தி விற்பேன். பிறகு திரும்பி வந்து கருவாடு வாங்கியவர்களிடம் கடன் அடைப்பேன். பல்சால் இறங்கி நேரே வீடு வீடாகப் போய் கடன் குடுத்த பிறகே என்றை வீட்டுக்குப் போவேன். கருவாடு தந்தவர்கள் என்னை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பார்கள்.

அதுவும் பிறகு ஏலாமல் போய் விட்டது. அங்க கருவாடு மலின்கு போச்சு. அதுக்குப் பிறகு உடுப்பு வியாபாரம் செய்தேன். இந்தியாவில் இருந்து வாறு வியாபாரிகளிடம் உடுப்பை வாங்கி வித்தன். இப்படி சாப்பாட்டுச் சீவியம் போச்சு. சண்டை நடக்கும்போது எனக்கு இடுப்பில் காயம்பட்டது. அதால் இடுப்பு வலி, அடிக்கடி வயத்துக்குத்து வருகிறது. கடும் குத்து வந்தால் என்னால் தாங்க ஏலாது. மருந் தெடுக் கப் போவன். பிள்ளையளைத் தனிய விட்டுப் போகவும் ஏலாது. அதுகள் பிறகு சீரழிஞ்ச போகுங்கள். இருந்தாலும் ஆழ்விளை மாதிரி வேலை செய்து முறியுண். என்னைப் போல நிறையப் பொம் பிளையள் இப்படிக் கஸ்ப்படுகிறார்கள். இனிக் காத்து வீச்த தொடங்கினால் மீன் படாது. அதால் வேலையும் இருக்காது. பிள்ளையளைப் பள்ளிக்கு அனுப்பிப் போட்டு வேலைக்குப் போய் வந்தான் சமைப்பேன். அம்மாவை தூரத்தில் இருக்கினம்.

நானே வேலைக்குப் போய் வந்து சமைச்சுப் பிள்ளைகளையும் பார்க்கிறதால் கணவரைப் போய்ப் பார்க்க முடியுது இல்லை. பணமும் காணாது. அங்க போனால் அவரது நிலையும் சரியான கஸ்டம். சவுக்காரம் தொடக்கம் எதுவும் இல்லை. என்னிடம் கேட்பார். எனக்கு அவரைப் போய்ப் பார்த்து சாமான் வாங்கிக் குடுக்கிற அளவுக்கு காசில்லை. முதலிலை பூசாவில் இருக்கும் போது ஐ.சி.ஆர்.சி சவுக்காரம் மாதிரி சாமான்களைக் குடுத்தது. இப்போ குடுக்கிறது இல்லை. எப்ப விடுவாங்களோ தெரியாது. வழக்குப் போட்டால் ஏதாவது முடிவு தெரியும். இப்ப நீதிமன்றத்துக்கு ஆளை உறுதிப்படுத்த மாத்திரம் கொண்டு வந்து கொண்டு போய்க் கொண்டு வாழாங்கள். மூன்று வருசாகுது. இன்னும் எந்த முடிவும் இல்லை. பிள்ளைகளோடை சரியான கஸ்டம். வருமானப் பிரச்சனை. யாரிடம் சொல்லி அழுகிறது? அவர் வெளியால வந்தால் இந்தப் பிரச்சனை இருக்காது. பிள்ளைகள் தகப்பனை ஆசையாய் கேட்குங்கள். எப்ப முடிவு வருமோ தெரியாது..."

முற்றொரு வயதான பெண் குறிப்பிடுகையில் " எனக்கு வயது 66. எனது வீட்டுக்காரருக்கு 71 வயது. எங்களுக்கு ஒரு ஆழ்வுப்புள்ளையும், ரெண்டு பொம்புளப்பிள்ளைகளும் இருக்கினம். ஓராளைக் கட்டிக் குடுத்திட்டம். மகனுக்கு இப்ப 28 வயக். 24 வயசில் அவர் கராஜில வேலை செய்யும் போது ஒரு நாள் நாலைஞ்சு பேர் வந்தாங்க. வீட்டு அலுமாரியில் இருந்த ரெண்டு போன், ஒரு கமராவை எடுத்தாங்க. ஆட்டோ ஒண்டு இருந்தது. அதையும் கொண்டு போனாங்கள். சந்தேகத்தின் பேரில் பிடிச்சாங்க. இன்னும் விடலை. போகந்தறையில் வைச்சிருக்கிறாங்கள். கண்டி மேல்நீதிமன்றத்துக்கு கொண்டு வருவினம். மகனை இடையிடையே போய்ப் பார்ப்பன். எங்களுக்கு வயசாகிட்டு உழைக்க கஸ்டம். நான் இடையிடையே

வீட்டு வேலைகளுக்குப் போது. பகல்ல மட்டும் தான் வேலை. வீட்டுக்காரருக்கு நோய். அவருக்கு அறிவே ஏலாது. சின்ன மகனுக்கு கலியாணம் கட்ட வழியில்லை. பாத்துக் கொண்டிருக்கிறும் மகன் வெளிய இருந்தால் உழைச்சுப் பாப்பார். நான் வீட்டு வேலை செய்து வாற்திலதான் சாப்பிட்டு வாறும். மகனைப் பிடிச்சு நாலு வருசாமாச்சு. எந்த முடிவும் இல்லை. நாங்க வயசான காலத்தில் பிள்ளை கூட இல்லாமல் அவதிப்படும்."

கிளிநொச் சியைச் சேர்ந்த இன்னொரு பெண் குறிப்பிடுகையில் "எனது கணவருக்கு வயது 40. 2010.07.20 வலுவியா ரெயில்வே ஸ்டைசனில் வைத்துப் பிடித்தார்கள். என்றை வீட்டுக்காரர் இன்னொருவருடன் கொழும்புக்குப் போகப் போனவர். அவருக்கு சிங்களம் கதைக்கத் தெரியும். அதால் ஐ.சி. பாஸ்போட் எடுக்கப் போரவைக்கு உதவப் போறவர். முதல்ல மரக்கறி வியாபாரம் செய்தார். பிறகு கூலி வேலைக்குப் போனவர். அதுக்குப் பிறகு ஐ.சி.ஆர்.சி யில் சுகாதாரத் தொண்டராகத் தொழில் செய்தவர். அடிக்கடி கொழும்புப் போய் வந்ததால் ஆயுதம் கடத்தினார் என்டு பிடிச்சு வைச்சிருக்கினம். என்னையும் விசாரணை செய்தார்கள். அப்போது எனது வீட்டுக்காரரிடம் இருந்து ஆயுதம் எடுத்ததாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் எனது வீட்டுக்காரர் இல்லை என்டு சொல்லுறார். அவர் அப்பிடி செய்திருக்க மாட்டார்.

எங்களுக்கு முன்னு பிள்ளைகள். ரெண்டு பொம்பினைப் பிள்ளையளும். ஒரு ஆழ்வினைப் பிள்ளையும். முத்தது பொம்புளப் பிள்ளை. வயது 15. குமர்ப்பிள்ளை. இரண்டாவது மகனுக்கு 11 வயது. இளைய மகனுக்கு 5 வயது. அவா ஏலாத் பிள்ளை. கதைக்கப் பேசுமாட்டா. நாள் போகப் போக இவரும் இல்லாமல் சரியான கஸ்டம். ஏலாத் பிள்ளையை விட்டிட்டு வேலைக்குப் போக முடியாது. ஐ.சி.ஆர்.சி இரண்டு மாதத்துக்கு ஒருக்கால் 5000 ரூபா தஞ்சினம். மாமி ஆட்கள் இடையிடை ஏதும் தருவார்கள். எங்காவது வீட்டு வேலை இருந்தால் போவேன். ஆனால் ஏலாத் பிள்ளையை விட்டிட்டுப் போக ஏலாதிருக்கு.

வீட்டுக்காரரைப் பார்க்கப் போது கூட கரைச்சல் தான். ஆழ்வினை உழைப்பு இல்லை. மாதத்துக்கு ஒருக்கால் போவன். பிள்ளைகளோடை படிப்புச் செலவு வேறை இருக்கு. அவர்களுக்கும் அப்பா எங்களோடை இல்லை என்ற கவலை இருக்குது. அவரைக் கோட்கூட்கு மாதும் மாதும் கொண்டு போய்க் கொண்டு போராங்கள். ஆனால் எந்த ஒரு முடிவும் இல்லை.

வீட்டில் ஆழ்வினை இல்லாட்டில் பாதுகாப்பும் இல்லை. இப்ப இல்லை முதல் ஒருக்கால... இவர் பிடிப்பட்ட காலத்தில் ஆழி ஒருத்தர் விடிய காலமை போல வந்து இவரை எங்கை எனக் கேட்டிட்டுப் போனார். பிறகு கொஞ்ச நேரத்தால் மத்தியாணம் போல இரண்டு

பேராக வந்தினம். நான் பின்பக்கத்தில் தலை சீவிக் கொண்டு கதிரை ஓண்டில இருந்தன். ஒருத்தர் ஜோட்டில் நின்டார். மற்றையவர் பின்பக்கத்துக்கு வந்ததை நான் முதல்ல காணயில்லை. கிட்ட வந்தபோது கண்டிட்டு எழும்பிட்டன். அவன் உடனே என்றை பக்கத்தில் வந்திட்டான். நான் கையை அடிக்க ஓங்கிட்டன். அப்ப பக்கத்தில் நின்ட என்றை பிள்ளை சத்தம் போட்டு அழக் தொடங்கிட்டுதூ. ஆக்கள் கூடி பெரியவனிட்டை சொல்லிட்டம். ஜோட்டில் நின்டவன் ஓடிட்டான். பெரியவன் வந்து, வந்த ஆழியை அடித்தார். பிறகு வேறை இடத்துக்கு மாத்தி விட்டிட்டார். தாங்கள் பதிவுக்கு வந்ததாகவும், நான் தான் தங்களை அடிக்க வந்ததாகவும் வந்த ஆழி பெரியவனிட்டை பொய் சொன்னான்."

எமது சமுதாயக் கட்டமைப்பானது பெண்களை பால்ஸிலை ஏற்றத்தாழ்வுடனேயே வளர்த்து வருகின்றது: வளர்த்து வந்துள்ளது. இதன் தாக்கத்தைப் பல பெண்கள் தாங்கள் தனித்து விடப்படும் போது அதாவது பொருளாதார, தலைமைத்துவ நிலையைச் சுமக்க முற்படும் போதும், தனித்துத் தமது தேவைகளை நிறைவேற்ற முற்படும் போதும் அனுபவிக்கின்றனர். அதாவது இதுவரை காலமும் கணவன் அல்லது பெற்றோர், ஆண் சகோதரர்களது பாதுகாப்பில், உழைப்பில், இருந்தோர்கள் சுடுதியாக அது மாற்றும்.

கானும் போது அவற்றைத் தாமே தனியே சுமக்க முற் படும் போது பாரிய சிக் கல் களை எதிர்கொள்கின்றனர். பழக்கப்படாத தொழில்கள், பிரயாணம் செய்து பழகாத புதிய இடங்கள், பழக்கப்படாத மொழி, புதிய நபர்கள் என அவர்கள் முன்னர் போலன்றி பலரையும் சந்திக்க வேண்டி உள்ளனர். அதேபோல வருமானப் பற்றாக்குறை என்பது தற்காலத்தில் அதிகமான சிக்கல்களை உருவாக்குகின்றது. இந்த வேளையில் ஆணைருவரில் தங்கி வாழ்ந்து பழக்கப்படுத்தப்பட்ட பெண்கள் தமது குழந்தைகளோடு பெரும் அவஸ்ததில் வாழ்ந்து வருவதை சிலரது கருத்துகள் மூலம் புரிய முடிந்தது. இவ்வாறான குழமைவள் பல ஆயிரம் பெண்கள் தமது நாளாந்த வாழ்க்கையைக் கொண்டு செல்கின்றனர். இவர்களது எதிர்பார்ப்பு யாவும் தடுப்பிலுள்ள தமது உறவுகள் விடுதலையடைய வேண்டும் என்பதேயாகும். எமது அரசாங்கம் அதற்கான எவ்விதமான ஆர்வத்தையும் காட்டாதிருப்பதே இவர்களது வேதனையை மேலும் அதிகரிக்கக் காரணமாகின்றது. சம்பந்தப்பட்வர்கள் சந்தேகநப்பர்கள் தொட்பான வழக்கு விசாரணைகளைத் துறித்தபடுத்தி, பினை வழங்கி அல்லது குற்றமற்றவர்களை விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்பதே பலரதும் எதிர்பார்ப்பாகும்.

யசோதா

போவிகளும்
பொய்மைகளும்
பெருகிவிட்ட உலகத்தில்
நேற்று - நீயும்
இன்று - நானும்
நாளை வேறொருவரும்
இதே பாணியில்...

தேடலும்,
வாழ்வும்
அர்த்தமற்றுப் போன
அபிலாசைகளுக்கும்
புதைக்கப்பட்டுவிட்ட
புன்னகைக்கும் இடையில்
இன்னும்
மாற்றங் காணாததும்
வேறுபட்டதுமான
எமது இருப்பு...
எமது சுவாசம்...
எமது வெளிப்படுத்தல்கள்...

சேந்துருத்தி

செந்துருத்தி



http://www.jdsanks.org/2016_07_15_archive.html

காணி, மீள்குடியேற்றம், வாழ்வாதாரம் மற்றும் நடமாட்டத்தீற்கான உரிமை

ஏத்குக் கிழக்குப் பகுதியில் கடந்த 30 வருடாலுமாக இடம் பெற்ற மோதல் காரணமாகத் தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் சிறுபான்மை இனங்களைச் சேர்ந்த மக்களின் நடமாட்டங்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் இலங்கையின் அரசு கட்டுப்பாட்டில் உள்ள வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பிரதேசங்களில் தொடர்ச்சியான கண்காணிப்பின் கீழ் இருந்து வருகின்றன. இலங்கையின் வடக்கு மற்றும் கிழக்கில் வாழுகின்ற மக்கள் குண்டு வீச்ககளுக்கும், ஊரடங்குச் சட்டங்களுக்கும், இராணுவத்தினால் வீட்டு டிற்கு வீடு மேற் கொள் எப்படுகின்ற பரிசோதனைகளுக்கும் உட்படுகின்ற தொடர்ச்சியான அச்சுறுத்தலினால் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இராணுவ யுத்தம் முடிவடைந்திருக்கின்றமையானது குண்டு வீச்ககளை நிறுத்தியிருக்கின்றதே தவிர, வடக்கு கிழக்கில் வாழுகின்ற மக்களின் வாழ்க்கையின் வேறு எந்தச் சூழ்நிலையினையும் மாற்றவில்லை.

இராணுவ யுத்தம் முடிவடைந்ததன் பின்பும் இலங்கை அரசாங்கமானது தொடர்ந்தும் அவசரகாலச் சட்டத்தினை அமுல்படுத்தி வருகின்றது. கொடுரமான பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டமும் அவசரகாலச் சட்டங்களும் சேர்ந்து மக்களின் நடமாட்டம், நடமாட்டத் திற் கான உரிமை, மக்கள் ஒன்றுகூடுவதற்கான உரிமை, அவர்களின் வேலைவாய்ப்பிற்கான உரிமை, அவர்களின்

அதிகரித்துள்ள இராணுவப் பிரசன்னத்தினால் ஏற்படக்கூடிய பாலியல் வன்முறை மற்றும் துன்புறுத்தல் காரணமாக கிராம மட்டத்தில் கூட பொதுத் தளங்களை பெண்கள் அணுகுவது கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வாழ்வாதாரத்திற்கான உரிமை ஆகியவற்றினை யுத்தத்தினால் அனைத்தையும் இழந்த மக்களுக்கு இல்லாமல் ஆக்கியிருக்கின்றது. வடக்குக் கிழக்கில் மேற்கொள்ளக்கூடிய நடவடிக்கைகளுக்கு அனுமதி வழங்குவதற்காக நியமிக்கப்பட்டுள்ள ஜனாத்பதி செயலனியானது அதிகமான விடயங்களை முன் வைப்பதற்கு நிர்ப்பந்திக்கின்றது.

அதிகரித்துள்ள இராணுவப் பிரசன்னத்தினால் ஏற்படக்கூடிய பாலியல் வன்முறை மற்றும் துன்புறுத்தல் காரணமாக கிராம மட்டத்தில் கூட பொதுத் தளங்களை பெண்கள் அணுகுவது கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. யுத்தத்தினால் இம்பெர்ந்தவர்களை மீள்குடியேற்றுவதாக அரசாங்கம்

கூறிவருகின்ற போதிலும் இந்தச் செயன்முறையானது கட்டமைக்கப்படாததாகவும் அரசியல் ரீதியாக முனைப்பு பெற்றதாகவும் ஆகக்குறைந்த தராதரங்கள் கூட அற்றதாகவும் காணப்படுகின்றன. அண்மையிலே அரசாங்கம் காணிகள் வழங்கப்படுவதை சுற்றுநிருப்பம் மூலம் தடுத்தமையானது காணியற்ற மக்களை நட்டாற்றில் தள்ளியிருப்பதுடன் அவர்கள் மீளக்குடியேறுவதையும் இயலாமலாக்கியிருக்கின்றது.

காணி என்பது மக்களின் வாழ்க்கையின் முக்கியமான அம்சமாக இருக்கின்றது. காணியானது மக்களுக்கு எதிர்பார்ப்பு கணமுயம், உரித்தையும், வாழ்வாதாரத்தினையும், கெளரவத்தினையும், பேரம் பேசுவதற்கான சக்தியினையும் குறிப்பாகப் பெண்களுக்கு வழங்குகின்றது. எப்பொழுதுமே மக்கள் எடுத்த எடுப்பிலேயே பெற்றுக்கொள்ள முயற்சிக்கின்ற ஒரு சொத்தாகக் காணி அமைந்திருக்கின்றது. பெண்களின் வாழ்வானது அவர்களுக்குச் சொந்தமான காணியுடன் இரண்டறப் பிணைந்திருக்கின்றது. பலபேருக்கும் தாம் சொந்தமாகக் கொண்டிருக்கின்ற காணியே அவர்களை வரையறை செய்கின்றது. ஒருவர் அவருடைய காணியினை இழப்பதானது அவரின் வாழ்வினையும் அவரின் அடையாளத்தையும் அவரிடமிருந்து அகற்றுவதற்கு ஒப்பான கொடுரமான செயலாகும்.

மக்களுக்குக் காணி எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதைப் புரிந்திருந்தும் கூட காணியை அபகரிக்கின்ற சம்பவங்கள் இலங்கையில் துரதிஷ்டவசமாக நடைபெற்று வருகின்றன. பல பிரதேசங்களில் இலங்கை அரசாங்கமானது உயர்பாதுகாப்பு வலயம் என்கின்ற பெயரிலே மக்களின் காணிகளை அபகரித்துள்ளது. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் சம்புலே உயர் பாதுகாப்புப் பிரதேசம் என்ற பெயரிலே ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இடப்பெயர்வுக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட பின் அவர்களின் காணியானது இறுதியிலே இந்திய அரசாங்கத்தின் நிலக்கரி மின்னாலைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கிராமத்து மக்கள் தங்களுடைய காணிகளுக்கு உரிய உறுதிகளைக் கொண்டுள்ளன போதிலும் கூட இந்த நிலைமை நடைபெற்றிருக்கின்றது. மன்னார் மாவட்டத்தில் உள்ள முனிசிக்குளத்திலே இராணுவம் அபகரித்திருந்த மக்களின் காணிகளை அவர்களுக்கு இப்பொழுது மீவழங்க மறுத்து வருவதுடன், அங்கே உள்ள வீடுகளை தங்களின் சொந்தப் பாவளனக்காகப் புதுப்பித்தும் வருகின்றது. மன்னாரில் உள்ள சிலாவத்துறையிலே மக்களின் காணிகளை இராணுவம் எடுத்துள்ளது. மக்கள் இந்த இடங்களிலே மீளக்குடியேற விரும்பாத போதிலும் இந்திய அரசாங்கமானது இப்பொழுது வீடுமைப்புத்திட்டம் ஒன்றினை இங்கே அமுல்படுத்தி வருகின்றது.

அரசாங்கத்தினால் வடக்குக் கிழக்கிலே எவ்வாறு காணிகள் அபகரிக்கப்படுகின்றன என்பதற்கு இவை சில உதாரணங்களாகும். இலங்கை அரசாங்கத்தினால் எடுக்கப்பட்டுள்ள காணிகளில் பெரும்பாலானவை வளமான நிலங்களாகவும், கடற்கரைப் பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவையாகவும் இருக்கின்றன. இவை உள்ளாட்டில் இடம்பெயர்ந்து திரும்பி வருகின்ற மக்களின் வாழ்வாதாரத்தில் நேரடியான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தி வருகின்றன. பல சந்தர்ப்பங்களில் அரசாங்கமானது காணிகளை இழந்த இக்குடும்பங்களுக்கு நட்டச்சுட்டன வழங்கியுள்ள போதிலும் அவை மிகவும் சொற்பமான தொகையாக இருப்பதுடன் இக்குடும்பங்களின் வாழ்வாதாரத்திற்குப் பொருத்தமற்றவையாகவும் இருக்கின்றன.

மீளக்குடியேற்றம்

மீளக்குடியமர்த்தலின் போது காணிகள் தொடர்பாகப் பெண்களுக்குச் சமமான உரிமைகளை வழங்குமாறு அரசாங்கத்தினை CEDAW வின் உறுப்புரை 15(ஏ) கோருகின்றது. காணிகளை வழங்கும் போதும் வீடுமைப்பு உதவிகளை வழங்கும் போதும் பெண் களுக்கு இனைந்த உரித் தாண் மை வழங்கும் படியும் அது அரசாங்கத்திடம் வலியுறுத்துகின்றது.

உள்ளாட்டில் இடம்பெயர்ந்த பெண்களுக்கும், திரும்பி வருவோருக்கும் போதுமான உட்கட்டமைப்பு வசதிகளை வழங்குமாறும், குறிப்பாக வீடுமைப்பு, சுகாதாரம் மற்றும் நீர் வசதிகளையும் வழங்குமாறும் CEDAW குழுவின் உறுதியான அவதானிப்புகள் அரசிடம் கோருகின்றன.

மீளக்குடியேற்றத்திற்காக நிரப்பப்படுவதற்கான படிவங்கள் தற்போது பல மாவட்டங்களில் ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இலங்கையில் அதிகமான பெண்கள் எழுத்தறிவுற்றவர்களாக இருக்கும் அதேவேளை, தற்போது மீளக்குடியேறுகின்ற மக்களின் தாய்மொழியாகவும் கல்விமொழியாகவும் தமிழே இருந்து வருகின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆரம்பத்திலே மீளக்குடியேற்றத்தின்போது உதவிப் போதியொன்று வழங்கப்பட்டு வந்தது, எவ்வாறுமினும் தற்பொழுது இது அரசியல் தலையீடின் காரணமாக நிறுத்தப்பட்டுள்ளது.

தற்போதைய திட்டத்தின் கீழ் தனித்த நபர்களான IDP களும் (தம் மில் தங்கியிருப்போரைக் கொண்டிராதவர்கள்) வயது முதிர்ந்தோரும் (55 வயதினை அடைந்தவர்கள்) வீடுமைப்பிற்குத் தகுதியற்றவர்களைக் கருதப்படுகின்றன. யுத்தத்தின் காரணமாக அதிக பெண்கள் தமது குடும்ப உறுப்பினர்களை இழந்துள்ளனர். குறிப்பாக, தடுத்து

காணாமல் போகச் செய்யப்பட்ட
 ஆண்களின் மனைவிமார்களாகவும்,
 தாய்மார்களாகவும்,
 சகோதரிகளாகவும் வாழுகின்ற
 இப்பெண்கள் வாழ்நாள் முழுவதும்
 நீடிக்கின்ற மனதிரச்சி
 வடுவினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களாக
 இருந்கின்றனர். இந்தப் பெண்கள்
 தமது அனுபுக்குரியவர்களைத்
 தேடுவோர்களாக
 ஆக்கப்பட்டுள்ளதுடன்,
 தேசவழுமைச்சட்டம் போன்ற
 நாட்டின் தனிப்பட்ட
 சட்டங்களினால்
 கணவன்மார்களின் சொத்துகளைப்
 பெற்றுக் கொள்வதற்கும்
 இயலாமலிருக்கின்றனர்.
 இந்தச்சட்டத்தின்படி மனைவி
 அவளது சொத்துகளை
 விற்பதற்குக் கணவனின்
 அனுமதியினைப் பெறவேண்டிய
 உள்ளது.

வைப்பு, கடத்தல், வலிந்து மேற்கொள்ளப்படும் ஆட்சேர்ப்பு மற்றும் கொலை காரணமாக ஆண் உறுப்பினர்களை இழந்துள்ளனர். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பெரும் எண்ணிக்கையில் தனித்த பெண்கள் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் பாதிப்புறு நிலையில் உள்ளவர்களாகவும் எவ்விதமான உதவியும் அற்றவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். இந்தப் பெண்கள் தற்போதைய வீடுமைப்புத் திட்டத்தில் இருந்து விலக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

காணாமல் போகச் செய்யப்பட்ட ஆண்களின் மனைவிமார்களாகவும், தாய்மார்களாகவும், சகோதரிகளாகவும் வாழுகின்ற இப்பெண்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் நீடிக்கின்ற மனதிரச்சி வடுவினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களாக இருந்கின்றனர். இந்தப் பெண் கள் தமது அனுபுக்குரியவர்களைத் தேடுவோர்களாக ஆக்கப்பட்டுள்ளதுடன், தேசவழுமைச்சட்டம் போன்ற நாட்டின் தனிப்பட்ட சட்டங்களினால் கணவன்மார்களின் சொத்துகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் இயலாமலிருக்கின்றனர். இந்தச்சட்டத்தின்படி மனைவி அவளது சொத்துகளை விற்பதற்குக் கணவனின் அனுமதியினைப் பெறவேண்டிய உள்ளது. இவ்வாறான பெண் கள் காணியின் உரிமையாளராக இருந்த போதிலும், காணி

உறுதியானது அவர்களது பெயரில் இருந்த போதிலும் இவ்வாறான அனுமதி தேவைப்படுத்தப்படுகின்றது. பல சந்தர்ப்பங்களில் ஏதாவது நட்ட ஈடுடையைப் பெற்றுக் கொள்ளும் முகமாகத் தமது கணவன்மார்கள் இந்துள்ளனர் எனக் கோருமாறு பெண் கள் வலியுறுத்தப்படுகின்றனர்.

தெற்காசிய கலாசாரத்தில் இறப்புத் தொடர்பாகவும் இந்த உடல் தொடர்பாகவும் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற சடங்குகள் முக்கியமானவையாகக் கருதப்படுவதுடன் அச்சடங்குகள் இறப்பினால் துயருருவோருக்கு மட்டுமல்ல எது இறந் தவர் களின் ஆத் மாசாந்தியடைவதற்கும் முக்கியமானவையாகக் கருதப்படுகின்றன. வடக்கு மற்றும் கிழக்கில் உள்ள பெண்கள் இவ்வாறான சடங்குகள் எதுவுமே இல்லாமல் இவற்றினைச் செய்வதற்கு பலவந்தப்படுத்தப்படுகின்றனர். தனது கணவனோ, மகனோ, சகோதரனோ, தந்தையோ ஏழு வருடங்களாகக் காணாமல் போயிருக்கின்றன என்பதை ஒரு பெண் நிருபிக்க முன் வந்தாலும் கூட, அவ்வாறு நிருபித்தால் அவர்களுக்கு மரண அத்தாட்சிப் பத்திரித்தை பெறுவதற்கான உரிமை கிடைக்கின்ற போதிலும், பல பெண்களுக்கு குறிப்பாக மனைவிமாருக்கு இந்த உரிமை மறுக்கப்படுகின்றது. ஒரு சம்பவத்திலே கிராம சேவையாளர் (அரசாங்கத்தினால் நியமிக்கப்பட்ட கிராமத்தலைவர்) இவ்வாறான ஒரு சான்றிதழைக் கோரிய மனைவியிடம் இவ்வாறு கோருவதன் காரணமாக அவள் ஒரு பாவப்பட்டவள் எனக்கூறி அந்தச் சான்றிதழை வழங்குவதற்கு மறுத்திருக்கின்றனர்.

யாழ்ப்பாணத்திற்கு திரும்பி வருகின்ற உள்ளாட்டில் இடம் பெயர்ந்த முஸ்லிம் பெண் கள் நீண்ட செயல்முறைக்கு முகங்கொடுக்க நேர்வதுடன் தம்மைப் பதிவு செய்து கொள்வதற்கு அரசாங்க உத்திரோகத்துருக்கு 1500 ரூபாவினையும் செலவழிக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றனர். இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருவதற்கும் அங்கிருந்து செல்வதற்குமான பிரயாணச் செலவினையும் செலவழிப்பதற்கு நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர். உணவு முத்திரையின் செலவினையும் இவர்கள் பெற்றுக் கொள்வதில்லை. அத்துடன் இந்தப் பயணத்திற்கு இடைப்பட்ட பிரதேசங்களில் இவர்கள் தங்குவதற்கு தங்குமிட வசதி எதுவும் இல்லையென்கின்ற காரணத்தினால் இவர்கள் புத்தளத்திற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் சென்று வருவதற்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு வருகின்றனர்.

யாழ்ப்பாணத்து முஸ்லிம்கள் 1990 ஆம் ஆண்டு வடக்கிலிருந்து LITE யினரால் விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். இம்க்களில் அதிகமானோர் கடந்த 22 வருடங்களாக புத்தளத்தில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். வடக்கிற்குத்

திரும்பிச் சென்று மீளாக குடியேறத் தீர்மானமெடுத்துள்ள மக்கள் வறியவர்களாகவும், காணியற்றவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். குடும்பமொன்று திரும்பிச் செல்லத் தீர்மானித்து யாழ்ப்பாணத்தில் தாமாகவே தமிழைப் பதிவுசெய்து கொண்டால் அந்தக் குடும்பங்கள் உடனடியாகவே பல இக்கட்டுக்களுக்கு முகங் கொடுக்க நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர். இரண்டு தரப்பிலும் உள்ள அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் இறப்புச் சான்றிதழ்களையோ, பிறப்புச் சான்றிதழ்களையோ பதிவு பூர்த்தியாகாதவிடத்து வழங்குவதற்கு மறுக் கின்றனர். திரும் பிச் செல் வதை வசதிப்படுத்துவதற்கு அடிப்படை வசதிகள் எதுவும் வழங்கப்படுவதில்லை. மேலும் உரிய வீட்டு வசதியோ அல்லது பாதுகாப்பு வசதியோ இல்லாத காரணத்தினால் பெண்கள் புத்தளத்தில் தங்கிவிட ஆண்களே யாழ்ப்பாணத்திற்கும்மன்னாருக்கும், கிளிநோசுசிக்கும்முல் ஸலத் தீவிற் கும் மீள் குடியேற் றச் செயன்முறையினை ஆய்விப்பதற்காகச் செல்கின்றனர். இதனால் பெண்கள் மீள்குடியேற்ற உதவிகளை பெற்றுக்கொள்ள முடியாதவர்களாக விடப்படுவதுடன் கொள்கைமட்ட ஆவணங்கள் மற்றும் தீர்மானங்களிலும் இவர்களின் தேவைகள் உள்ளடக்கப்படாமல் போகின்றன.

நடமாட்டத்திற்கும் ஒன்றுகூடுவதற்குமான சுதந்திரம்

நீண்டகால மோதலினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள பெண்களைக், குறிப்பாகத் தமிழ் சிறுபான்மைக் குழுக்களை, உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த பெண்கள் மற்றும் முன்னாள் பெண் பேராளிகள் உள்ளிட்டோரை எவ்விதமான மனித உரிமை மீறல்களில் இருந்தும் அரசு பாதுகாக்க வேண்டுமென CEDAW குழுவானது அதன் உறுதியான அவதானிப் புகளி ல் குறிப்பிட்டுள்ளது. உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த பெண்களின் நடமாட்ட சுதந்திரத்தினை அரசு உறுதிப்படுத்த வேண்டும் எனவும் மோதலினால் பாதிக்கப்பட்ட வடக்கில் உள்ள மக்களை சர்வதேச நிறுவனங்கள் பரந்தாலில் அனுகுவதோடு மனிதனேய உதவிகளை மக்கள் பெற்றுக் கொள்வதற்கான வாய்ப்புகளை அரசு வழங்க வேண்டும் எனவும் அதில் குறிப்பிட்டுள்ளது.

பல கிராமங்களில் கிராமத்தின் அல்லது பிரதேசத்தின் நுழைவாச ஸிலே சோதனைச் சாவடிகள் காணப்படுகின்றன. புதிதாக அங்கே வருபவர்கள் அவர்களுடைய பெயர்களையும் இலக்கங்களையும் பதியுமாறு தொடர்ச்சியாக வேண்டப்படுகின்றனர். ஒரு சம்பவத் திலே வீட்டில் உள்ள பெண்ணின் இலக்கத்தினை எடுத்துக்கொண்ட இராணுவத்தினர் அவர் தனியாக இருக்கின்றார் என்பதை அறிந்து

கொண்டு அவரை தொடர்ச்சியாக அழைத்து வருகின்றனர். தற்காலிகக் கொட்டகைகளிலே பெண்கள் தனியாக இருக்கின்றார்கள் என்பதை அறிந்து கொண்ட இராணுவத்தினர் அவ்வாறு திரும்பிவந்து வாழுகின்ற பெண்களின் கொட்டகைகளுக்கு இரவிலே செல்கின்ற பல சம்பவங்கள் பற்றிக் கிளிநோசுசியில் முறைப்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஜயங்கேணியிலே வாழுகின்ற விசே தேவையுள்ள ஏர் பெண்மனி தனது கூடாரத்திற்கு வந்த ஒரு இராணுவ உத்தியோகத்தரை அவரின் முதுகிலே கத்தியால் குத்தியிருக்கின்றார். கத்தியால் குத்தப்பட்ட அந்த இராணுவ உத்தியோகத்தர் தப்பியோடியிருக்கின்றார். அடுத்த நாள் இன்னும் சில பெண்களின் உதவியிடன் பாதிக்கப்பட்டவர் காயத்தின் அடையாளத்தை வைத்து அந்த இராணுவ வீரரை அடையாளம் கண் டு, கட்டளையிடும் உத் தியோகத் தருக்கு அவரைக் காட்டிக் கொடுத்திருக்கின்றார். அவர் உடனடியாக இடம் மாற்றப்பட்டிருக்கின்றார். ஆனால் பாதிக்கப்பட்டவரோ கட்டளையிடும் அதிகாரி எச்சரித்த காரணத்தினால் சட்ட நடவடிக்கை எடுக்க விருப்பமின்றி இருக்கின்றார். இவருடைய வீடோ இராணுவ முகாம் ஒன்றிற்கு அருகாமையில் அமைந்துள்ளதுடன் இவஞ்கு முன்று பின்னளைகளும் இருக்கின்றனர்.

வடக்கிலும் கிழக் கிலும் அதிகமான சிவில் செயற்பாடுகளை இராணுவம் பாரமெடுத்திருக்கின்றது. மன்னார், கிளிநோசுசி மற்றும் மூல்லைத்தீவிலே நடைபெற் ற பல கிராமக் கூட்டங் களில் கிராமத்தேவைகளை மதிப்பீடு செய்தல் எனும் போர்வையிலே இராணுவம் கலந் து கொண்டிருக்கின்றது. கிராமத்தவர்கள் விடயங்களைப் பகிரங் கமாகக் கலந் துரையாடுவதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. மேலும் அதிகமான சந்தப்பங்களில் உள்ளுர் அரசு சார்ப்பற் றுவனங்கள் மற்றும் சர்வதேச நிறுவனங்கள் நடாத்துகின்ற கூட்டங்களிலும் இராணுவ ஆளனியினர் கலந்து கொள் கின்றனர். கிராம மட்டத் திலே அரசு செயற்படுநினாலோ அல்லது தனியார் தரப்பினராலோ மேற்கொள்ளப்படுகின்ற மீறல் பற்றிய தகவல்களைத் திரட்டுவதற்கு மனிதனேயச் செயற்பாட்டாளருக்கு இதுவொரு பெரும் தடையாக இருந்து வருகின்றது.

முன்னாள் LTTE போராளிகளும், சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்டவர்களும் தொடர்ச்சியான கண்காணிப்பின் கீழும் அச்சுபூத்தலின் கீழும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். முன்னாள் போராளிகள் (பெண் போராளிகள் உள்ளடங்கலாக) இராணுவக் காவல் நிலையத் திற்கு ஒவ்வொரு மாதமும் வந்து அறிக்கையிட வேண்டுமென வேண்டப்படுகின்றனர். அல்லது இராணுவத்தினர் போராளியின் வீட்டிற்கு செல்கின்றனர். அதிகமான சந்தர்ப்பங்களில்

இராணுவத் தினர் தம் முடைய கையடக்கத் தொலைபேசியில் இருந்து இவர்களைப் புகைப்படம் எடுக்கின்றனர். அது தமது செயல்விதியின் ஒரு பகுதி எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். முன்னாள் போராளிகளும் மற்றும் சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்டு பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டவர்களும் கூட எந்தவித குற்றங்களும் செய்யாதபோதிலும் இராணுவத்திற்கு அறிவிக்காமல் எங்கேயும் செல்லமுடியாத நிலை காணப்படுகின்றது. இவர்கள் வீட்டிலேயே இருக்க வேண்டும் அல்லது மாதத்திற்கு ஒரு தடவை இராணுவத்திடம் அறிக்கையிட வேண்டும் போன்ற கோரிக்கைகள் இட்ப்பட்டுள்ளது. இது இப்பெண்களின் நடமாட்ட சுதந்திரத்தினைப் பாதித்துள்ளதுடன் அவர்கள் தொழில் வாய்ப்புகளுக்குச் செல்வதற்கான சந்தர்ப்பங்களையும் பாதித்திருக்கின்றன. முன்னாள் போராளிகளான பெண்கள் ஏற்கனவே சமூகத்திலே முத்திரை குத்தப்பட்டு சமுதாயத்துடன் மீள ஒருங் கிணைவதில் பாரிய சிரமங்களை எதிர் கொள் கின்றனர். இவர்களை மீள ஒருங்கிணைப்பதற்கு அரசாங்கமும் எவ்வித நடவடிக்கைகளையும் எடுக்கவில்லை. முன்னாள் போராளிகளின் வீடுகளுக்கு தொடர்ச்சியாக இராணுவத்தினர் விஜயம் செய்கின்ற காரணத்தினால் சூழவுள்ள கிராமத்தவர்கள் அவர்களைச் சந்தேகத்துடன் பார்ப்பதுடன் அவர்களைச் சமுதாயச் செயற்பாடுகளிலும் உள்ளடக்காமல் விடுகின்றனர்.

கடந்த வருடம் ஜனாதிபதியின் மகனான நாமல் ராஜபக்ஷி ஆடி 23இல் நடாத்திய தேர்தல் கூட்டத்திலே கட்டாயமாகப் பங்குபற்றுமாறு முன்னாள் போராளிகள் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளனர். அண்மையிலுள்ள இராணுவச் சாவடிக்கு வருமாறு வேண்டப்பட்ட அவர்கள் ஒர் இராணுவ வாகனத்தில் ஏற்றப்பட்டு நாமல் ராஜபக்ஷி நடாத்திய கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டனர். அங்கே அவர்களிடம், “கிளிநோச்சியிலே உங்களுக்குச் சிறந்த வாழ்க்கை தேவைப்பட்டால் நீங்கள் தற்போதைய அரசாங்கத்திற்கு வாக்களிக்க வேண்டும்” என ஜனாதிபதியின் மகன் நாமல் ராஜபக்ச முன்னாள் போராளிகளிடம் கோரிக்கை விடுத்திருக்கின்றார்.

சோதனைச் சாவடிகளைக் கடந்து செல்கையில் பெண்களும், இளம் சிறுமிகளும் துன்புறுத்தலுக்கு முகங் கொடுத் திருக் கின்றனர். ஒரு பெண் குறிப்பிடுகையில் “மோதல் இட்டபெற்ற காலப்பகுதியில் நாங்கள் இவிலே பாதுகாப்பாகச் செல்லக்கூடியதாக இருந்தது. இப்பொழுது மாலை 6.00 மணியானதும் பெண்கள் வீட்டிற்குள்ளேயே முடங்கிவிடுகின்றனர்”

இராணுவத்தினரின் அதிகரித்த பிரசன்னம் காரணமாக சந்தை போன்ற பொது இடங்களுக்கு கூட பெண்கள் செல்ல முடியாதவர்களாக இருக்கின்றனர்.

தொழில் வாய்ப்பிற்கான உரிமை

மோதலுக்கு பின்பான மீன்கட்டமைப்பிலே பொருளாதார மற்றும் சமூக உரிமைகளை வழங்குவதை உள்ளடக்கமாறும், இதற்காக தற்காலிக விசேட நடவடிக்கைகளை ஏற்று நடைமுறைப்படுத்துவதை உள்ளடக்கமாறும் இலங்கைக்கான CEDAW குழுவானது அதன் இறுதியான அவதானிப்புகளில் இலங்கையிடம் வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளது.

இலங்கை அரசாங்கமானது பல சர்வதேச நிறுவனங்களுடனும் இந்தியா மற்றும் சீனா போன்ற வெளிநாட்டு அரசாங்கங்களுடனும் சேர்ந்து வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பிரதேசங்களை மீன்கட்டியமைத்து வருகின்றது. எவ்வாறாயினும் இந்த அபிவிருத்திப் பணிகள் அந்தப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்து வருகின்ற மக்களை அபிவிருத்தி செய்வதாக அமையாமல் இருக்கின்றது. இவை வெறுமனை உட்கட்டமைப்புகளின் அபிவிருத்தியாகவே காணப்படுகின்றன. இந்த அபிவிருத்தியின் முகவர்களாக ஆண்களே இருந்து வருகின்றனர். அபிவிருத்தி பற்றிய கலந்துரையாடல்களில் பெண்கள் உள்ளடக்கப்படவும் இல்லை. அபிவிருத்திப் பணிகளில் அவர்களுக்குத் தொழில் வாய்ப்பு வழங்கப்படவும் இல்லை.

முன்னாள் போராளிகளான பெண்கள் ஏற்கனவே சமூகத்திலே முத்திரை குத்தப்பட்டு சமுதாயத்துடன் மீள ஒருங்கிணைவதில் பாரிய சிரமங்களை எதிர்கொள்கின்றனர். இவர்களை மீள ஒருங்கிணைப்பதற்கு அரசாங்கமும் எவ்வித நடவடிக்கைகளையும் எடுக்கவில்லை. முன்னாள் போராளிகளின் வீடுகளுக்கு தொடர்ச்சியாக இராணுவத்தினர் விஜயம் செய்கின்ற காரணத்தினால் சூழவுள்ள கிராமத்தவர்கள் அவர்களைச் சந்தேகத்துடன் பார்ப்பதுடன் அவர்களைச் சமுதாயச் செயற்பாடுகளிலும் உள்ளடக்காமல் விடுகின்றனர்.

கிளிநோச்சியிலே வீதிகளும் பொதுக்கட்டிடங்களும் இராணுவத்தினாலேயே நிர்மாணிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்த அபிவிருத்திக் கருத்தடங்களில் உள்ளூர் மக்களுக்குத் தொழிலாளர்களாகப் பணியாற்றுவதற்கு அனுமதி வழங்கப்படவில்லை. மேலும் சில சந்திப்பங்களில் அவ்வாறு வழங்கப்பட்டாலும் அவர்கள் ஆண்களாகவே இருக்கின்றனர்.

முல்லைத்தீவு மற்றும் கிளிநோச்சியிலே (A9 வீதி) வீதியருகே அமைந்துள்ள சகல கடைகளும் இராணுவத்தினராலேயே நடாத்தப்படுகின்றன. இது பெண் களின் வாழ் வாதார வாய்ப்புகளை அகற்றியிருக்கின்றது. இராணுவத்தினரால் பாதிக்கப்படலாம் என்கின்ற காரணத்தினாலும், சம்ரிலையற்ற போட்டியின் காரணத்தினாலும் இவ்வாறு கடைகளைத் திறப்பதற்கு பெண்கள் அங்குப்படுகின்றனர். பாதுகாப்புக் காரணங்களினாலும் பெண்களின் நடமாட்டமானது கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. பெண்களைப் பொறுத்தாலில் சந்தைகள் முக்கியமான தளங்களாக இருக்கின்றன. பல சந்திப்பங்களில் இதுவே அவர்களின் வாழ்வாதார செயற்பாட்டிற்கான ஒரே தளமாகவும் இருக்கின்றது.

கோரிக்கைகள்

சிறுபான்மைச் சமுதாயத்தினருக்குச் சொந்தமான காணிகளை எடுத்துக் கொள்வதை நிறுத்துமாறும் மக்களிடமிருந்து காணிகளை அபகரிக்கும் அரசியல் உறுப்பினர்கள் மற்றும் அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களைச் சட்டத்தின் முன் நிறுத்துமாறும் நாம் இலங்கை அரசாங்கத்தினைக் கோருகின்றோம்.

இலங்கை அரசாங்கமானது யுத்தத்தின் காரணமாக இடம் பெயர்ந்த ஆயிரக்கணக்கான மக்களின் மீள்குடியேற்றத்தினை துரிதமாகவும் பூரணமாகவும் நிறைவேற்றவேண்டுமென நாம் கோரிக்கை விடுக்கின்றோம். திரும்பி வருவோருக்குத் தேவையான அடிப்படை வசதிகளையும் பாதுகாப்பினையும் இலங்கை அரசாங்கம் வழங்க வேண்டுமெனவும் நாம் கோரிக்கை விடுக்கின்றோம். தமக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கின்ற அதிகாரத்தினை அரசாங்க ஊழியர்கள் துவல்பிரபோகம் செய்யக்கூடாது எனவும் நாம் கோரிக்கை விடுக்கின்றோம்.

வடக்கு மற்றும் கிழக்கிலே பெண்களின் பொருளாதாரச் செயற்பாடுகளைப் பாதிக்கின்ற இராணுவத்தினரின் பொருளாதாரச் செயற்பாடுகளை நிறுத்துமாறும் நாம் இலங்கை அரசாங்கத்திடம் கோருகின்றோம். இவ்வாறு இராணுவத்தினர் பொருளாதார செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுவதானது பெண்களின் வாழ்வாதார மற்றும் தொழில் வாய்ப்புகளைக் குறைப்பதுடன் பொதுத்

தளங்களுக்கான அவர்களின் செல்கையையும் கட்டுப்படுத்துகின்றது.

அபிவிருத்தி தொடர்பான தீர்மானம் வகுத்தல் அமைப்புகளில் இலங்கை அரசாங்கமானது பெண்களை உள்ளடக்க வேண்டும் என நாம் கோரிக்கை விடுப்பதுடன், அபிவிருத்தியிலும் அபிவிருத்திப் பணிகளிலும் மீள்குடியேற்றுப் பணிகளிலும் தொழிலுக்கு அமர்த்தப்படுகின்ற ஊழியர்களில் 50 வீதமானவர்கள் பெண்களாக இருப்பதை உறுதிப்படுத்துமாறும் நாம் வேண்டுகோள் விடுக்கின்றோம்.

தேசிய, பிராந்திய மற்றும் சர்வதேச நிறுவனங்களின் சகல தீர்மானம் வகுத்தல் மட்டங்களிலும் பெண்களின் அதிகரித்த பிரதிநிதித்துவத்தினை உறுதிப்படுத்துமாறும் மோதலினைத் தடுத்தல், கட்டுப்படுத்துதல் மற்றும் தீர்த் தலுக் கான செயன் முறைகளை உறுதிப்படுத்துமாறும் குறிப்பிடுகின்ற உறுப்புரை SCR 1325இனை நாம் வளியுறுத்த விரும்புகின்றோம்

மீள அனுப்பப்படல் மற்றும் மீள்குடியேற்றும் மற்றும் புனர்வாழ்வு, மீள ஒருங்கிணைத்தல் மற்றும் மோதலுக்குப் பின்பான புனர்நிர்மாணம் போன்றவற்றின் போது பெண்கள் மற்றும் சிறுமிகளின் விசேட தேவைகளைக் கவனத்திற் கொள்ளுமாறு உறுப்புரை 8 (2) ஆனது அரசுகளைக் கோருகின்றது.

அகதி முகாம்கள் மற்றும் மீள்குடியேற்றத்தின் போது சிலிலியன்களது மனிதனையைப் பண்புகளை மதிக்குமாறும் அவற்றின் வடிவமைப்பின் போது பெண்கள் மற்றும் சிறுமிகளின் விசேட தேவைகளைக் கருத்தில் கொள்ளுமாறும் மோதலில் ஈடுபட்டுள்ள சகல தரப்பினரையும் உறுப்புரை 12 கோருகின்றது.

இதன் அடிப்படையில் பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் இராணுவம் ஈடுபடுவதனால் அது குறிப்பாக பெண்களின் உரிமைகளை வள்ளியில் பாதிக்கின்ற காரணத்தினால் இவ்வாறான பொருளாதாரச் செயற்பாடுகளில் இராணுவத்தினர் ஈடுபடுவதை அகற்றுமாறு பெண்களின் நிலை பற்றிய ஆணைக்குழுவானது இலங்கை அரசாங்கத்திடம் கோர வேண்டுமென நாம் அவர்களிடம் தயவாகக் கேட்கின்றோம். கிராமத் தவரைக் கண்காணிப்பதை நிறுத்துமாறும், குறிப்பாக முன்னாள் போராளிகளைக் கண்காணிப்பதை நிறுத்துமாறும், முன்னாள் போராளிகளைத் துண்புறுத்தி அவர்களைப் பாலியல் ரீதியாகத் துவல்பிரபோகம் செய்வோரை சட்டத் தின் முன் நிறுத்துமாறும் இலங்கை அரசாங்கத்திடம் கோருமாறு பெண்களின் நிலை பற்றிய ஆணைக்குழுவிடம் நாம் தயவாகக் கேட்கின்றோம்.

பெண்கள் செயற்பாட்டு வலையமைப்பு

துப்பு வேலீக்குள் நாஸ்கள்

யுத்தம் முடிந்தது.
சமாதானம் வந்தது.
உறவுகள் பலரோ உயிரோடில்லை.
இருப்போரில் அரைப் பங்கினர்
அங்கவீனத்தோடு
இன்னமும் அநாதரவாகவே...

பிறந்து
பிஞ்சுப் பாதம் பதித்து
ஓடி வளர்ந்த ஊர் எமக்கில்லை.
இன்னும் நாங்கள்
தடுப்பு வேலிக்குள் அமைக்கப்பட்ட
தற்காலிக முகாம்களில்
தகிக்கும் வெக்கைக்குள்ளும்
தவிக்கும் பரிதாபம்...

இடையிடையே
அரசியலில் அந்தஸ்துடையோர்
சிலர்வந்து
“எப்படி இருக்கிறீர்கள்?” என்ற
அர்த்தமற்ற நலம் விசாரிப்புகள்...
புரியாத மொழி
தெரியாத முகங்கள்
புகைப்பட ஆரவாரங்கள்
இத்தனைக்கும் மத்தியில்
நாங்கள் நலமுடன் இருப்பதாக
நாம் அறியாத மொழியில்
நாம் கூறியதான் விடை பகர்தல்கள்
தொடந்து மூன்றாண்டுகளாக
எதுவிதமான மாற்றமும் இன்றியே...

“விரைவில் ஊருக்குப் போகலாம்
கொஞ்சம் பொறுத்திருங்கள்...
என்ற எம்மவர்
சிலரது கருத்துகள்
இடையிலும் முடிவிலும்...



<http://www.bailman.blogspot.com/2009/05/no-victory-in-slums-and-new-york>

தேசியப் பாதுகாப்பு,
இராணுவமயமாக்கம்
இதற்கும் எமக்கும்
என்ன தொடர்பு?
அறிந்திராத சொற்களை
அறிய முடிந்தபோது
எமது ஊர்
எமக்கில்லை என்றாகியது.

வரவிழுந்து
செலவு கூடி
சில்லறை நிவாரணத்துக்காக
தினமும் கையேந்தும்
யுத்தத்தின் பின்னரான
சமாதான கூப்சத்துள்
தரித்திர வாழ்க்கையோடு
தடுமாறும் பெண்களாகவே
நாங்கள்...

குகா

தமிழ் சமூகத்திற்கும் அதனுடைய சிவில், அரசியல் பிரதிநிதிகளுக்கும் ஒர் வேண்டுகோள்

போரின் போதும், போரின் பின்னரும் தமிழ் சமூகம் மிகுந்த உள்ளச்சலுக்கு உள்ளாகியிருக்கின்றது என்பதனை ஏற்றுக் கொள்ளும் அதேவேளை, அதேபோன்ற இடர்பாடுகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட வடபகுதில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம் மக்களின் நிலையினை நாம் நினைவில் நிறுத்துவது அவசியமானது. தமிழ் சமூகம் அனுபவித்த வேதனைகளையும் இன்னல்களையும் காரணங்காட்டி முஸ்லிம் மக்கள் பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்ட விடயத்தை ஓரங்கட்ட முடியாது.

2009 ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதத்தில் யுத்தம் முடிவுற்று பின்னரியில், இலங்கையில் வாழ்கின்ற அணைத்து இனக் குழுமங்களும் தமது கடந்த காலத்தை மீள்பார்வை செய்வதும், மீள்மதிப்பீடு செய்வதும் முக்கியத் துவம் வாய்ந்த விடயங்களாக விளங்குகின்றன. எனது கடந்த கால செயற்பாடுகளின் மீதான ஒரு விமர்சன ரதியான சயபார்வையின் மூலமாகவே அரசின் முன்னும் சிவில் சமூகத்தின் முன்னும் இன்று தீவை வேண்டி நிற்கும் பிரதானமான விடயங்கள் பற்றி எதிர்காலத்தில் கருத்தாழம் மிக்க வழிமுறைகளில் நாம் சிந்திக்க முடியும்.

யுத்தம் தீர்க்கமாக முடிவுற்ற போதிலும், இனப்பிரச்சினைக் கான முடிவு இன்னமும் தென்படவில்லை. இனப்பிரச்சினையானது குறுகிய மற்றும் நீண்ட காலத் தீவுகளை வேண்டி நிற்கின்றது. பெரும்பால்மொத அரசிடம் இருந்து ஒரு நீதித்திருக்கக் கூடிய தீவைப் பெறுவதற்கான தேடுகையில் தமிழ் சமூகம் இன்று பிரதானமாகக் கரிசனை கொண்டுள்ளது. இராணுவமயமாக்கத்தினாற் தொடரும் பாதுகாப்பற்ற நிலைமை ஒர் உடனடிக் கவனமாக அமைந்துள்ளது. ஆயுத்தப் போராட்டமும் வன்முறை நிறைந்த அரசியற் கலாசாரமும் சமூகத்தின் ஜனநாயகக் கட்டமைப்புகளை மேலும் சிதைவுக்கு உட்படுத்தியுள்ளன. மீள் குடியர்ஷி, மீள்நிர்மாணம் போன்ற விடயங்கள் இன்னமும் தீர்க்கப்பாத பிரச்சினையாக உள்ளன. காணிப் பகிரவு, அரச மற்றும் சமூக வலையமைப்புகளினைத் தொடர்பு கொள்ளுதல், மொழி சமத்துவம், அதிகாரப் பகிரவு, இனங்களிடையிலான நல்லினாக்கம், பால், வர்க்க மற்றும் சாதி அடிப்படையில் தொடரும் இருப்புப் போன்றன இன்றைய அரசியல் நிலவுருவின் பகுதிகளாக விளங்குகின்றன.

இந்த வகையில் 21 வருடங்களுக்கு முன்பு நிகழ்ந்த முஸ்லிம் மக்களின் வெளியேற்றம் தொடர்பான விடயத்தை இங்கு நாம் எழுப்புகின்றோம். 1990 ஆம் ஆண்டு ஜூப்பசி மாதம் வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பிராந்தியங்களில் யுத்த நடவடிக்கைகளும், ஆயுதப் போராட்டமும் வலுப்பெற்று வந்த குழலில், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் ஏற்ததான் 80,000 முஸ்லிம் மக்களை வடக்கிலிருந்து பலவந் தமாக

வெளியேற்றினார்கள். அன்றைய காலத்தில் ஆயுத ரீதியாகப் பலம் மிக்க அமைப்பாக, வடபகுதியின் பெருமளவிலான நிலப்பரப்பை தம்வசம் வைத்திருந்த விடுதலைப் புலிகள் ஒர் சமூகம் முழுவகையுமே இரண்டு தினங்களுக்குள் வடமாகாணத்தில் இருந்து வெளியேறும்படி உத்தரவிட்டிருந்தனர். யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் அவர்களுக்கு இரண்டு மணி நேர அவகாசம் மாத்திரமே வழங்கப்பட்டிருந்தது. இந்த வெளியேற்றத்தின் பின்பு, வெளியேற்றப்பட்ட சமூகங்கள் தமது சொந்த நிலங்களுக்கு மீவும் திரும்பிச் செல்வதற்கு உதவும் வகையில் பலவேறு அமைப்புகளாலும் முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. பேர் நிறுத்த உடனடிக்கைக் கல்பகுதியில் உடனடிமனிதாபிமான மற்றும் மீள் கட்டுமாணத் தேவைகளுக்கான செயலகம், இலங்கை அரசுடனும் விடுதலைப் புலிகளுடனும் தொடர்புகளை ஏற்படுத்துவதன் ஊடாக, மூல்லிம் மக்களின் மீள்திரும்புகலுக்கு வழி செய்யும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டது.

இன்றைய அரசியல் குழலில், வடபுலத்தில் இருந்து முஸ்லிம் மக்கள் வெளியேற்றப்பட்டமையும் அவர்களின் மீள்திரும்புகையும், மீள்குடியர்ஷும் தமிழ் மக்களின் அரசியல் மற்றும் சிவில் சமூகங்களின் மீதான



தெளிவான ஓர் சவாலாக உள்ளது. போர் நிறுத்த ஒப்பந்த காலப்பகுதியில் இருந்து மூஸ்லிம் மக்கள் வடக்கில் உள்ள தமது தாயகங்களுக்கு படிப் பழாகத் திரும்பத் தொடங்கியிருந்த போதிலும் அவர்கள் மீன்த் திரும்புவதற்கு உகந்த குழல் அமைந்திருக்கவில்லை. மீன்த் திரும்பியவர்கள் அரசிடமிருந்து குறைந்த பட்ச உதவிகளைக் கூடப் பெற முடியவில்லை. மேலும் அவர்கள் நிர்வாக மையங்களின் விரோதப் போக்குகளுக்கு முகங் கொடுக்க நேரிட்டுள்ளது. மூஸ்லிம் மக்களின் பண்பாடு மற்றும் நிறுவனங்கள் கடந்த 20 ஆண்டுகளாக இல்லாத போன்மை அவர்களின் மீள்வருகையினை வடபகுதியில் உள்ள சமூகங்கள் குறைந்த அளவிலேயே ஏற்றுக் கொள்ளுகின்ற தன்மையினை ஏற்படுத்தியிருப்பதுடன், திரும்பி வரும் மக்களுக்கு இது இடராகவும் அமைகின்றது.

போரின் போதும், போரின் பின்னரும் தமிழ் சமூகம் மிகுந்த உளைச்சலுக்கு உள்ளாகியிருக்கின்றது என்பதனை ஏற்றுக் கொள்ளும் அதேவேளை, அதேபோன்ற இடர்பாடுகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட வடபகுதில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட மூஸ்லிம் மக்களின் நிலையினை நாம் நினைவில் நிறுத்துவது அவசியமானது. தமிழ் சமூகம் அனுபவித்த வேதனைகளையும் இன்னல்களையும் காரணங்காட்டி மூஸ்லிம் மக்கள் பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்ட விடயத்தை ஒரங்கட்ட முடியாது. வெளியிலிருந்தும் உள்ளிருந்தும் பிரயோகிக்கப்படுகின்ற அழுத்தங்களின் மூன் எமது இருப்புக் காக எந்த அளவு போராடுகின்றோமோ அதே அளவுக்கு நாம் எமது செயல்களின், எமது உறுதிக் கூற்றுக்களின், எமது மௌனங்களன் அரசியலினை மீளாய்வுக்கு உட்படுத்துவது அவசியமாகும்.

மூஸ்லிம்கள் பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்டமை கடந்த முப்புது ஆண்டு காலத் தமிழ்த்தேசிய அரசியற் பிரசாரத் தின் குறுகிய நோக்குடைய, பிற சமூகங்களினை ஒதுக்கித் தள்ளும் பாங்குடைய உந்துகையின் மிக மோசமான எடுத்துக் காட்டுகளில் ஒன்றாகும். எங்களுடைய சிவில் மற்றும் அரசியற் தலைமைகள் இதனை விளங்கிக் கொள்ளவோ, ஏற்றுக் கொள்ளவோ தவறியமை, கடந்த காலத்தினையும், எம் மத்தியில் வாழுகின்ற சிறுபான்மையினர் தொடர்பாக எமக்குள்ள தார்ஸிக் மற்றும் அரசியற் பொறுப்புகளையும் நாம் நியாயஷ்வமான முறையில் அனுகூலத்தில் இருந்து எம்மைத் தடுத்து விட்டது. தமிழ் மூஸ்லிம் சமூகங்களின் இடையிலான உறவுகள் துருவப்பட்டுப் போவதற்கு நாம் எவ்வாறு காரணங்களாக இருந்திருக்கின்றோம் என்பது பற்றிய ஒரு சுயவிசாரணை முப்பது ஆண்டுகாலப் போரின் முடிவின் பின்னரும் கூட எம்மத்தியில் உருவாகவில்லை. அரசியல், அதிகாரப் பகிர்வி, சமவுரிமை என்பன அனைத்து சிறுபான்மை சமூகங் களுக்கும் உரித் தான் விடயங்கள் என்பதனையும், தமிழ் சமூகத்துக்கு மாத்திரமே உரித்தான் ஏனையோரைக் கருத்திற் கொள்ளாத ஒரு

அரசியற் தீவு இல்லை என்பதையும் நாம் இப்போதாவது உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். நீடித்திருக்கக் கூடிய ஓர் அரசியற் தீவை அடைவதற்கு இனங்களுக்கு இடையில், குறிப் பாகத் தமிழ்-மூஸ் லிம் சமூகங்களுக்கிடையே நல்லினக்கமும் உரையாடலும் அவசியமான செயற்பாடுகளாகும். விடுதலைப் புலிகளால் வெளியேற்றப்பட்ட மூஸ் லிம் மக்கள் மீதான பிரஜைகளின் குழுவினால் தயாரிக்கப்பட்ட “மீட்சிக்கான தேடுகை: வடக்கு மூஸ்லிம்களின் கதை” என்ற ஆவணம், மூஸ் லிம் கள் பலவந் தமாக வெளியேற்றப்பட்டமை தொடர்பாக தமிழ் சமூகத்தின் மௌனம் பற்றிய கண்டனம் மிகக் வெளிப்படுத்தல் ஒன்றை அண் மையில் மேற் கொண்டுள்ளது. நல்லினக்கம் பற்றிய உண்மையான செயற்பாட்டினை நோக்கி நாம் நகர வேண்டுமாயின் நாம் இந்த மௌனத்தைக் கலைக்க வேண்டும்.

எங்களது இருப்புக்காக நாம் புதிய செயற்பாட்டியற் பாதைகளை உருவாக்கி கீக் கொள்ள நிரப்பந்திக்கப்பட்டுள்ள இன்றைய காலப்பகுதியில், ஏனைய சமூகங் களுடன் மேற் கொள்ள நூம் உரையாடல்களிலிருந்து உதயமாகும் பதில்களை நாம் வகுத்துக் கொள்ள வேண்டும். நாம் நீதியானதும், ஐனநாயக பூர்வமானதுமான ஓர் அரசியற் தீவைத் தேடுகையில் இது மிகவும் பிரதானமானது. இதற்கான ஒரு படிகாக மூஸ்லிம் மக்கள் பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்டமைக்கு எதிராகப் பகிர்க்காக எதிர்ப்பு வெளியிடப்படல் வேண்டும். இந்தப் பலவந்த வெளியேற்றும் போன்ற ஒரு வெறுக்கத்தக்க செயல் எம்மத்தியில் இனிவரும் காலங்களில் ஒரு போதும் நிகழும்ப்பாது என நாம் முழுமனத்துடன் கூற வேண்டும். இன்சுத்திகரிப்பு நடவடிக்கைகளை நாம் ஒரு போதும் குற்றும் எனக் கருதாது இருக்கமாட்டோம் எனக் கூறவேண்டும். இந்த சம்பவத்தையும் அதன் தொடர்ச்சியையும் மீன் நோக்க வேண்டிய அதேவேளை உரையாடல்களை ஏற்படுத்தவும், வடக்கில் மூஸ்லிம் மக்களின் இலகுவான மீள் திரும்புகைக்கும், மீள்குடியமர்வுக்கும் உதவும் வகையில் பல்லின சமூகங்களை உள்ளடக்கிய பொறுமுறை ஒன்றினை ஏற்படுத்துதல் அவசியமானது. ஏனைய சமூகங்களின் இடர்களையும், நலன்களையும் கருத்திற் கொள்ளாது, தமிழ் சமூகம் தன்னிச்சையாகவும், மற்றைய சமூகங்களிலிருந்தும் தன்னை முழுமையாக விலக்கியும் தொடர்ந்து செயற்பட முடியாது. எந்த ஒரு சமூகத்தினையும் பாதிக்கும் அநீதிகள், ஒடுக்கு முறைகள், வேறுபடுத்தல்களை நாம் அக்கறையுடன் அணுக வேண்டும். எல்லா மட்டங்களிலும் சமூகத்தின் பன் முகத் தன் மையினை எம் மத் தியில் ஊக்குவிப்பதற்கும், ஐனநாயகம், நீதி, சமத்துவம் என்பவற்றின் நலனை மையமாகக் கொண்ட பல்வேறு சமூகங்களையும் இணைத்துச் செயற்படுகின்ற ஓர் அரசியலினைப் பற்றிக் கொள்ளவும் நாம் எதுவித தயக்கமும் இன்றி உறுதி பூணுவோம்.

தமிழ் சீவில் சமூக அங்கத்துவர்கள், புத்தீஜீவீகள் எழுபத்தியோருவர் இணைந்து ஒப்படிட்ட அறிக்கை

மீனினைக்கம் தொடர்பாக முஸ்லிம் சிவில் சமூக உறுப்பினர்களதும், குழுக்களினதும் சூற்று - மாசி 2012

இருபத்தைந்து வருட யுத்தம் முடிவிற்கு வந்ததைத் தொடர்ந்து இயல்பு வாழ்க்கைக்குத் திரும்புவதையும் நிலையான சமாதானத்தினை ஏற்படுத்துவதையும் உறுதிப்படுத்துவதில் இலங்கை பரந்த வீச்சிலான சவால்களுக்கு முகம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இடம் பெயர்ந்தவர்கள் பகுதியளவிற்குத் திரும்பி வருதல், போரினால் பாதிக்கப்பட் சமுதாயங்களுக்கு புனர் வாழ்வளித்தல், அத்தியாவசிய சேவைகளை மீளத் தொடங்கித் தரமுயர்த்துதல், தேர்தல்களை நடத்துதல், பெரும் அபிவிருத்திக் கருத்திட்டங்களை அமுல்படுத்துதல் போன்றவை உள்ளடங்கிய பல முனைகளில் கணிசமான முன்னேற்றும் ஏற்பட்டிருக்கின்ற போதிலும், யுத்தத்திலிருந்து நீடித்திருக்கக் கூடியதான் அர்த்தப்பட்ட வமானதுமான சமாதானத்திற்குத் திரும்புவதற்கு தடைகளாக இருக்கின்ற பல பிரச்சினைகள் களத்திலே தீர்க்கப்படாமல் இருக்கின்றன. குறிப்பாக, மீனினைக்கத்திற்கான சவாலானது தொடர்ந்தும் இருந்து கொண்டே இருக்கின்றது. இப்போது நாம் செயற்படுவதற்குத் தவறுகின்றமையானது, மோதலையும் அதன் தாக்கங்களையும் தீர்ப்பதற்கு சகல சமுதாயங்களுக்கும்

முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகளும், சிவில் சமூகப் பிரதிநிதிகளும், முன் செல்வதற்காக கூட்டுப் பொறுப்பினை எடுப்பதற்கும் பரஸ்பரம் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய வழிகளையும் செயன்முறைகளையும் வடிவமைப்பதற்கும் உடனடி நடவடிக்கை எடுக்குமாறு கீழே கையொப்பமிட்டுள்ள நாங்கள் அழைப்பு விடுக்கின்றோம். ஏனைய இனக்குமுமங்களைச் சேர்ந்த மக்களின் துயரங்களை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என அரசியல்வாதிகளையும், சமூகக்குமுக்களையும், அனைத்து இனக் குமுமங்களையும் நாம் வேண்டுகின்றோம்...



கிடைத்துள்ள வரலாற்று வாய்ப்பினை இழப்பதற்கு வழிகோலும் என்பதை நாம் மறந்துவிடலாகாது.

முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகளும், சிவில் சமூகப் பிரதிநிதிகளும், முன் செல்வதற்காக கூட்டுப் பொறுப்பினை எடுப்பதற்கும் பரஸ்பரம் ஏற்றுக் கொள்கூடிய வழிகளையும் செயன்முறைகளையும் வடிவமைய்தற்கும் உடனடி நடவடிக்கை எடுக்குமாறு கீழே கையொப்பமிட்டுள்ள நாங்கள் அழைப்பு விடுக்கின்றோம். ஏனைய இனக்குமுமங்களைச் சேர்ந்த மக்களின் தயங்களை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என அரசியல்வாதிகளையும், சமூகக்குமுக்களையும், அனைத்து இனக் குழுமங்களையும் நாம் வேண்டுவதுடன் மீளினைக்கத் தினை நோக்கிச் செயற் படுவதற்கான செயன் முறையினை உருவாக்குமாறும் நாம் கோரிக்கை விடுக்கின்றோம்.

சிவிலியன்கள் இலக்கு வைக்கப்பட்டமை, பரந்து நிகழும் வன்முறை, பேரினவாத அரசியல், சமுதாயங்களின் மத்தியில் பயம் மற்றும் சந்தேகம் ஆகியவற்றினையே யுத்தம் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. இதன் காரணமாக யுத்தத்திற்கு முன்னர் காணப்பட்டசக வாழ்வு மற்றும் சமூக மற்றும் பொருளாதாரப் பரஸ்பரத் தங்கியிருப்பு ஆகியவை பாரதுராமாகச் சீர் குலைந் துள்ளன. இது யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள பிரதேசத்தில் வாழும் இனச் சமுதாய மக்கள் தமிழைத் துநுவமயப்படுத்திக் கொண்டு தமக்குள் வட்டத்தைப் போட்டு அதற்குள் தங்களைக் குறுக்கிக் கொள்வதற்கு இட்டுச் சென்றுள்ளது. அதேவேளை அரசும், தமிழ்ப் போராளிகளும், சகல குழுக்களையும் சேர்ந்த அரசியல்வாதிகளும் வன்முறைக்கும் அதன் பல் பரிமானங்களைத் தாக்கங்களுக்கும் அடிப்படைப் பொறுப்புடையவர்களாவார்கள். சமயத் தலைவர்கள், சமுதாயத் தலைவர் கள், கல் விமான் கள், பத்திரிகையாளர்கள், சட்டத்தரணிகள், சமூகத் தொண்டர்கள் மற்றும் ஏனையோர் அவர்களின் செயற்பாடுகள் மூலமாகவும் மௌனம் மூலமாகவும் இச்சூழ்நிலைக்குப் பங்களிப்புச் செய்கின்றார்கள்.

யுத்தத்திற்குப் பின்னரான இலங்கையில் மீளினைக்கம் தொடர்பான அடிப்படைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு ஒரளவு முன்னெடுப்புகள் இருந்து வருகின்றன. சிறுபான்மையாக இருக்கின்ற இடம் பெயர்ந்த சமுதாயத்தினர் வடக்கு மற்றும் கிழக்கிற்குத் திரும்பி வருவது அதிகரித்த அளவிற்குக் கடினமானதாக மாறியிருக்கின்றது. திரும்பி வரும் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து வரும் மக்கள் இவர்களை பற்றதாராக நோக்க எத்தனிப்பதுடன் இம்மக்களின் காணிகளையும் வளங்களையும் பறிப்பதற்கும் முயற்சிக்கின்றனர். இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் அரசாங்கமும் சிவில் சமூக செயற்படுஞ்சர்களும் கருணையற்றுவர்களாகவும்,

உதவி செய்யாதவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். அபிவிருத்திக் கருத்திட்டங்கள் பொதுவாக ஒரு சமுதாயத்திற்கு உதவி வழங்குவதாகவும் மற்றைய சமுதாயத் தினை ஒரங் கட்டுவதாகவும் வடிவமைக்கப்படுகின்றன. இது அவர்கள் இதேபோன்ற கருத்திட்டங்களை அமுல்படுத்துவதற்கு அவர்களை நிர்ப்பந்திக்கின்றது. இதனால் வளங்கள் சமமின்றிப் பகிரப்படுவதுடன் வளங்கள் வீணாக்கவும்படுகின்றன. இது இனப்பிளவினை மேலும் வலுப்படுத்துகின்றது. இது தொடர்ந்தும் அரசினாலும் சர்வதேச மற்றும் தேசிய மனிதநேய அமைப்புகளினாலும் மூஸ் லிம் அரசியல்வாதிகளினாலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. இச் செயற் பாடானது இனப் பாரபட்சங்களுக்கு துணை சேர்க்கும் செயற்பாடாக அமைகின்றது.

1990 ஜூப் பசியில் வடபுல மூஸ் லிம் கள் வெளியேற்றப்பட்டமைக்கு பதிலளிப்பதற்காக “தமிழ் மக்களுக்கும் அவர்களின் சிவில் மற்றும் அரசியல் பிரதிநிதிகளுக்குமான வேண்டுகோள்” எனும் தலைப்பில் 71 தமிழ் சிவில் சமூகப் பிரதிநிதிகள் வெளியிட்ட அண்மைய கூற்றானது மீளினைக்கச் செயன்முறையில் ஒரு முக்கியமான சமிக்காஞ்சியாகும். கசப்பான கடந்த காலத்தை வெற்றி கொண்டு, கூட்டுப் பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொண்டு, மீளினைக்கத்தினை நோக்கிய புதிய பாதையினை உருவாக்குவதற்கு எடுக்கப்படும் இந்த முயற்சிகள் தமிழ்-மூஸ்லிம் உறவினை மேம்படுத்துவதற்கு எடுக்கப்படும் முயற்சிகளில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க முயற்சியாகும். மூஸ் லிம் களை வெளியேற் றியமை எனும் ஈத்தனமான செயலை ஏற்றுக் கொள்வதற்குக் கடந்த காலத்தில் தமிழ் தனிநபர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சியிலிருந்து இம்முயற்சி கட்டமைக்கப்படுகின்றது. வெளியிடப் பட்ட இக் கூற்றானது வெளியேற்றப்பட்டமையினைக் கண்டித்து, இனி ஒரு போதும் இவ்வாறு நடக்காது எனக் குறிப்பிடுவதோடு மட்டுமல்லாது, இவ்வெளியேற்றமானது வடபுல மூஸ்லிம் சமுதாயத்தின் மீது ஏற்படுத்தியுள்ள நீண்ட கால வடுவினையும், இச் சமுதாயத் தினரின் துறபோதைய பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்கான தமிழ் சிவிலியன்களின் பொறுப்பினையும் எடுத்துக் கூறுகின்றது. அதிகாரப் பகிரவு, சகல பிரஜைகளுக்கும் சமமான உரிமைகள் மற்றும் மீளினைக்கம் போன்ற பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான கலந்துரையாடலின் பரந்த செயன்முறைக்கும் அவர்கள் அழைப்பு விடுக்கின்றனர்.

தமிழ் சிவில் சமூகப் பிரதிநிதிகளின் இம் முயற்சியினை வரவேற்கின்ற அதேவேளை, மூஸ்லிம் சிவில் சமூகம் என்ற றியமை நாம் எம்மைச் சுய பரிசோதனை செய்து கொள்வது எமது கடமையாகும். யுத்தத்தின் போது

முஸ்லிம்கள் முகம் கொடுத்த பிரச்சினைகளை அடையாளம் காணச் செய்வதில் முஸ்லிம் சமுதாயம் பல சிரமங்களை எதிர் நோக்கியது. இலங்கை மக்களையும் கொள்கை வகுப்போரையும் ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்வதற்கும் அடையாளம் காணச் செய்வதற்கும் முஸ்லிம்கள் பெரும் பிரயத்தனங்களை மேற்கொண்ட பிரச்சினைகளில் வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டமை கிழக்கிலும் வேறு இடங்களிலும் முஸ்லிம்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டமை, பாரிய இடப் பெயர்வு, காணிகளை இழந்தமை, மனித உரிமை மீறல்கள், சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைகளிலிருந்து முஸ்லிம்கள் விலக்கி வைக்கப்பட்டமை போன்ற பிரச்சினைகள் சிலவாகும். எவ்வாறாயினும் எமது சொந்தக் கரிசனைகளை எழுப்புவதற்கு நாம் முயற்சிக்கையில், பாதிக்கப்பட்ட ஏனைய சமுகத்தினரின் உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கும் அவர்களுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்துவதற்கும் தவறிவிட்டோம். சில சந்தர்ப்பங்களில் எமது சுயநலக் கரிசனைகள் காரணமாகவும், அரசாங்கத்திற்கும் எஸ்ரி.ஆர்கும் சவால் விடுக்கும் பயம் காரணமாகவும் முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் சில பகுதியினர் முகம் கொடுத்த பிரச்சினைகளைப்பட்டு நாம் மெளனம் காத்திருக்கின்றோம். அத்துடன், பிராந்தியம், வகுப்பு மற்றும் பால்நிலை தொடர்பான எமது பாகுபாடு மிகு எண்ணாங்களும் இவ்வாறான மொனத்திற்குத் தூண்டு கோலாயிருந்திருக்கின்றன. மோதலினாலும் யுத்தத்திற்கு முன் நிகழ்ந்த இனக்கலவரங்களினாலும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் துயாங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கும் யுத்தத்தினால் கொல்லப்பட்ட, அங்கீஸ்மான மற்றும் இடம்பெயர்ந்த மனிதர்களின் அவலங்களை எமது அவலங்களாக உணர்வுதற்கும் நாம் தவறிவிட்டோம். யுத்தத்தினால் சகல சமுதாயங்களும் பாதிக்கப்பட்டுள்ள அதேவேளை வடக்கு மற்றும் கிழக்கில் வாழும் தமிழ் சமுதாயங்கள் யத்தத்தினால் மிகக் கொடுமொகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்வது எமது தலையாயகடமையாகும்.

அரசாங்கத்தினால் நியமிக்கப்பட்ட கற்றுக் கொண்ட பாடங்கள் மற்றும் மீனினக்க ஆணைக்குமுவின் அறிக்கையில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள முஸ்லிம் சமுதாயம் எதிர் நோக்குகின்ற பல வேறு பிரச்சினைகளை அங்கீகரித்தல் உள்ளிட்ட விடயங்கள் மற்றும் பரிந்துரைகளை நாம் வரவேற்கின்றோம். இலங்கையிலே சமாதானத் தினையும் ஜனாயகத்தினையும் வேற்பிடிக்கச் செய்வதற்கு LLRC அறிக்கையானது பல பரிந்துரைகளை வழங்குகின்றது. இடம்பெயர்ந்தவர்கள் அவர்களின் சொந்த மண்ணிற்குத் திரும்புவதை வசதிப்படுத்துதல் முதற்கொண்டு தகவலுக்கான உரிமையினை அறிமுகப்படுத்துதல், அரசியல் தீர்வு பற்றிய கருத்தொருமிப்பினை நாம் வடிவமைக்க

ஏற்படுத்துதல், காணாமல் போதல் மற்றும் ஏனைய மனித உரிமைகள் தொடர்பாக விசாரணை நடத்துதல், மொழிக் கொள்கையினை அமுல்படுத்துதலை மேம்படுத்துதல் வரையான பல பிரச்சினைகளைத் தீர்த்தல் பற்றி அறிக்கை குறிப்பிடுகின்றது. எவ்வாறாயினும் அதிகாரப் பகிர்வு மற்றும் வகைப்பொறுப்பு சார்ந்த விடயங்களைப் பூர்த்தி செய்தல் தொடர்பாக கணிசமான இடைவெளிகள் இருப்பதை நாம் அவதானிக்கின்றோம். இந்தக் குறைபாடுகள் அறிக்கையில் இருப்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளும் அதேவேளை, அவற்றினைத் தீர்க்க நடவடிக்கை எடுக்குமாறு நாம் அரசாங்கத்தினைக் கோருகின்றோம். அத்துடன் LLRC பரிந்துரைகளை அமுல்படுத்துமாறும் நாம் அரசாங்கத்தினைக் கோருகின்றோம். இப்பரிந்துரைகள் தேசிய மட்ட மீனினக் கத்திற்கும் சமாதானத் திற்கும் ஜனநாயகத்திற்கும் பெரும் தார்ப்பரியங்களை ஏற்படுத்தக் கூடியவையாகும். பாராளுமன்றத்திற்கு பதில் கூறுக்கூடிய, அமுல்படுத்துதலைக் கண்காணிக்கின்ற பொறிமுறையினை உருவாக்குவதானது இது தொடர்பில் பயன்மிக்கதாகும்.



உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தோர், மீன்குடியேற்றம், காணி, அரசியல் தீர்வு மற்றும் சக வாழ்வு உள்ளிட்ட பல்வேறுபட்ட யுத்தத்திற்குப் பின்னரான விடயங்கள் எவ்வாறு தீர்க்கப்படல் வேண்டும் என்பது பற்றிய கருத்தொருமிப்பினை நாம் வடிவமைக்க வேண்டும்.

முஸ்லிம் சமுதாயத்தினைப் பொறுத்த வரை, அரசியல் பேச்சுவார்த்தைகளில் முஸ்லிம்களை அங்கீகரிக்காமை உள்ளடங்கலாக முஸ்லிம்களை விலக்கி வைத்தலுக்கு எதிரான எமது வழமையான பதில் நடவடிக்கையான முறைப்பாடு செய்தலுக்கு அப்பால் நாம் நகர்ந்து செல்ல வேண்டும். உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தோர், மீன்குடியேற்றம், காணி, அரசியல் தீர்வு மற்றும் சக வாழ்வு உள்ளிட்ட பல்வேறுபட்ட யுத்தத்திற்குப் பின்னரான விடயங்கள் எவ்வாறு தீர்க்கப்படல் வேண்டும் என்பது பற்றிய கருத்தொருமிப்பினை நாம் வடிவமைக்க

வேண்டும். இவ்வாறான செயற்பாடுகள் எமது சொந்த நிலைப்பாட்டினை வலுப்படுத்தும் அதேவேளை, ஏனைய சமூகங்களுடன் கருத்தொருமிப்பினை வளர்ப்பதற்கும் உதவும். எமது அரசியல் தலைவர்கள் இவற்றினைச் செய்யத் தவறியமையினால், சிவில் சமூகப் பிரதிநிதிகள் என்ற ரீதியிலும் அரசியல் செயற்படுனர்கள் என்ற ரீதியிலும் நாம் இச்சவாலை ஏற்று யதார்த்தத்தினைப் பறிந்து கொண்டு நடவடிக்கை எடுப்பதற்குத் திட்சங்கப்பம் பூண வேண்டும். இவ்வாறு செய்யத் தவறுகின்றமை, இன்றீயான அரசியலுக்கும் பாகுபாடு மிகு சமூக நடைமுறைகளுக்கும் மோதலைச் சதா நிலைக்க வைப்பதற்கும் தீணி போடுவதாக அமைந்து விடும் என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. எமது ஏதிரவினையற்ற நிலைப்பாட்டினால், மோதலைத் தீர்ப்பதற்கும் பன்மை வாதம், ஜனநாயகம் மற்றும் நீதி ஆகிய கோட்பாடுகளின் அடிப்படையிலான ஒரு புதிய இலங்கையினைக் கட்டியெழுப்புவதற்குமான ஒரு வரலாற்று வாய்ப்பினை நாம் இழந்து விடுவோம்.

புக்குறிப்பு

2009 சித்திரை மற்றும் வைகாசி மாதங்களில் வன்னியிலிருந்தும் மட்டக்களப்பு மேற்கிலிருந்தும் இடம்பெயர்ந்த மக்களுக்கு சமைத்த உணவினை வழங்கியமை, 2007இல் கனமியினால் பாதிக்கப்பட்ட சகல சமூகத்தினருக்கும் மனிதனேய உதவிகளை வழங்கியமை போன்ற மனிதனேய முன்னெடுப்புகளில் முஸ்லிம் சிவில் சமூகப் பிரதிநிதிகள் ஈடுபட்டனர் என்பதையும், பாதிப்புகளை ஏற்படுத்திய சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தபோது அதனைக் கண்டிப்பதற்கான கூட்டு முயற்சியின் பங்காளர்களாக இருந்து அவ்வாறான செயல் கருக்குப் பரிகாரம் காணுவதில் முன்னிற்போராகவும் இருந்தனர் என்பதையும் இங்கே குறிப்பிடுவது முக்கியமானதாகும்.

வட கிழக்குப் பள்ளிவாசல்கள், சிவில் சமூக அமைப்புகள், பெண்கள் அமைப்புகள் ஆகியன இணைந்து கையொப்பமிடப்பட்ட அறிக்கை

நம்பிக்கை

என்று வருவாய்?
எப்போது வருவாய்?
எனக்குத் தெரியாது

ஆனாலும் என்றாவது ஒருநாள்
வருவாய் என்ற எதிர்பார்ப்பில்
தலைவாசல் திறந்து வைத்தேன்
வந்தது நீயல்ல'வல்லாறுகள்'

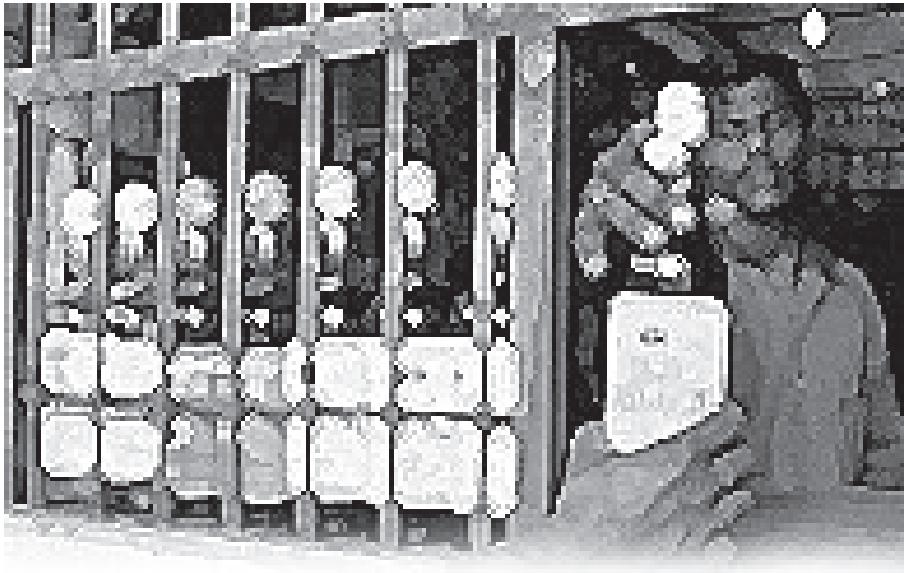
உன்னைக் கொண்டு சென்றபோது
நான் பாதி செத்து விட்டேன்
மீதியிருந்ததையும் இன்று இந்த
வல்லாறுகள் தின்றுவிட்டுச் சென்றன.

ஆனாலும்
நான் காத்திருப்பேன்
உன் வரவுக்காக
என் உடலின் கடைசி
மூச்ச இருக்கும் வரை.



ஜோதா அக்பர்

(நன்றி - கவிதைகள் பேசுட்டும்)



அக்கரைப்பற்று ஆலையடவேம்பு பிரதேச மக்களுக்கு யாழ் தீட்டுமாக உள்ள மதுபானசாலை

அக்கரைப்பற்று ஆலையடவேம்பு பிரதேசத்திலே சமர் மூன்று தசாப்த காலங்களுக்கு மேலாக ஊர்ப்போடியார் வீதியில் அமைந்துள்ள மதுபான சாலையானது அன்றாடம் போக்குவரத்துச் செய்யும் பாதசாரிகளுக்கும், பாடசாலை மாணவர்களுக்கும், உத்தியோகத்தர்களுக்கும் பெரும் இடைஞ்சலாக உள்ளது. அதைவிட மேலதிகமாக 30 மீற்றர் தொலைவில் அக்கரைப்பற்று சாகாம பிரதான வீதியிலே மூன்று வருடங்களுக்கு மேலாக மற்றுமோர் மதுபான சாலை குடிமக்களை குடியால் அழித்து வருகின்றது. புதிதாக வந்துள்ள மதுபான சாலை பிரதான வீதியில் அமைந்துள்ளது. அதை விட மற்றறையதோ மக்கள் செறிந்து வாழும் பகுதியினுள்ளே அமைந்துள்ளது. இதைத் தடுத்து நிறுத்துவது எப்படி எனத் தெரியாது மக்கள் உள்ளனர். சொல்ல வேண்டியவர்களிடம் சொன்னாலும் மதுபான சாலையின் வளர்ச்சியும், இந்திய மதுவைக்காளின் இறக்குமதியும் அதிகரிக்கின்றதே தவிர குறைவதாக இல்லை. பணம் பாதாளம் வரையும் பாயும் என்பார்களே அதுதான் இங்கும் நடக்கின்றதோ என்று ஜயப்பட வேண்டி உள்ளது.

அதிகாலைப் பொழுதிலே மதுபான சாலை திறக்கும் முன்பே மதுவிற்காக பலர் தவம் கிடக்கத் தொடங்கி விடுவார்கள். மனைவியின் நகைகளை விற்றோ, அதற்கு வழியில் பணத்தை சம்பாதித்தோ, கிடைத்ததை பிடிங்கியோ மதுவிற்காக கூடுவார்கள்தான் இங்கு

அதிகம். இவர்களின் குடும்பத்தின் பின்னணியைப் பார்த்தால் பரிதாபமாக இருக்கும். பாலுக்கு ஏங்கும் பாலகள், பால்மா வாங்க வழியில்லாமல் தவிக்கும், தாய், படிக்க வேண்டிய வயதில் பாதை மாறிப் போகும் பரிதாபத்திற்குரிய பிள்ளைகள், மாற்றுடைக்கும் கூட வழியில்லாமல் தவிக்கும் வயது வந்த பெண் பிள்ளைகள் என அன்றாடம் பலர் இன்னல் படுகின்றார்கள். அவ்வளவு பணத்தையும் இந்த மதுபான சாலையில் குடும்பத்தலைவர்கள் கொடுத்து விட்டுக் குடிக்கின்றனர். இதன் விளைவு... இதன் கொடுமை... எத்தனையோ பெண்கள் தீ மூட்டித் தற்கொலை செய்வதுவும், விசம் அருந்தித் தற்கொலை செய்வதுமாகி விட்டது. அதுமட்டுமன்றி குடிக்கு அடிமையானதால் கெளரவமான ஊழியர்கள் கூட வேலைக்கு செல்லாமல் மது ஒன்றே கதி எனக் கிடந்து வேலை இழந்து மது அருந்தித் தெரு வழியே சுற்றித் திரிவதை அற்றாடம் காணக்கூடியதொன்றாகி விட்டது. தடுக்கி விழும் இடமெலாம் மதுபான சாலைகள் அமைந்தால் மக்கள் மாளாமல் மீள்வது எப்படி? அது ஒரு பூம் இருக்க இனி எமது மக்களின் பிரச்சினைக்கு வருவோம்.

மக்கள் செறிந்து வாழும் குடியிருப்புகளுக்கு மத்தியில் அமைந்துள்ள இந்த மதுபான சாலையானது காலை எட்டு மணிக்குத் திறக்கப்பட்டால் இரவு எட்டு மணிக்குத்தான் பூட்டப்படுகின்றது. அது வரையிலும்

“ மக்கள் செறிந்து வாழும் குடியிருப்புகளுக்கு மத்தியில் அமைந்துள்ள இந்த மதுபான சாலை காலை எட்டு மணிக்குத் திறக்கப்பட்டால் இரவு எட்டு மணிக்குத்தான் பூட்டப்படுகின்றது. அது வரையிலும் சாலையின் இரு புறத் திலும் குடியர்களின் கும் மாளமும் அட்டகாசமும்தான் இடம்பெறுகின்றன. காவல் துறையினரைக் கண்டால் ஒடி ஓளிந்து மீண்டும் ஒன்றாய்க் கூடி விடுவார்கள். பெண்கள், பாடசாலை ஆசிரியைகள், மாணவ மாணவியர், பிரபலமான இந்த உள்ளூர் வீதியைத் தவிர்த்து தாங்கள் செல்ல வேண்டிய இடங்களுக்கு வேறு வீதிகளைப் பயன்படுத்தி நீண்ட சுற்றுக்கள் சுற்றிப் போய்க் குறிப்பிட்ட இடம் சேர்கின்றார்கள். ”

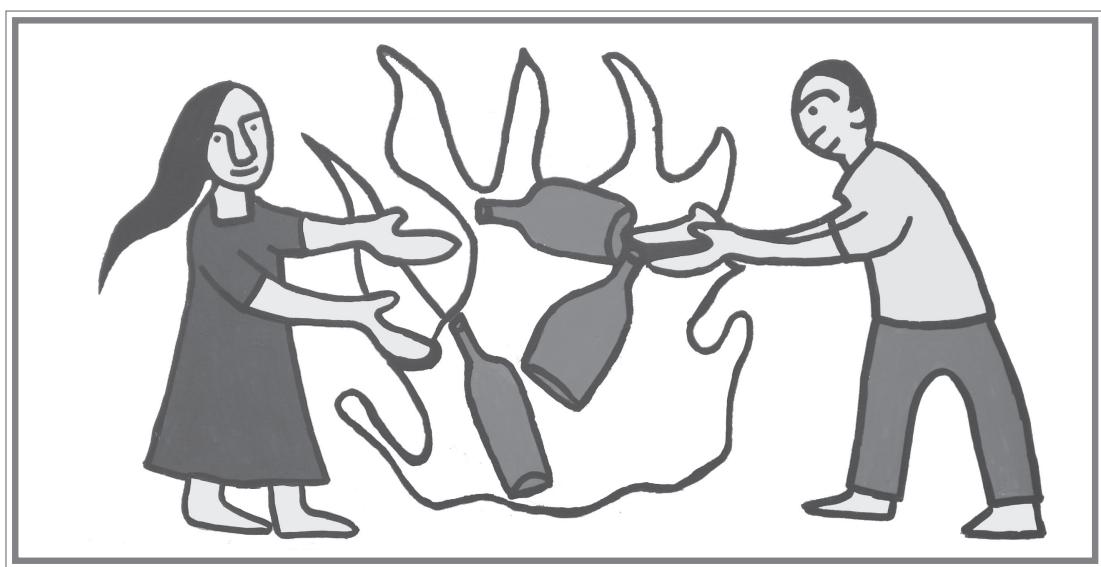
சாலையின் இரு புறத்திலும் குடியர்களின் கும்மாளமும் அட்டகாசமும்தான் இடம்பெறுகின்றன. காவல் துறையினரைக் கண்டால் ஒடி ஓளிந்து மீண்டும் ஒன்றாய்க் கூடி விடுவார்கள். பெண்கள், பாடசாலை ஆசிரியைகள், மாணவ மாணவியர், பிரபலமான இந்த உள்ளூர் வீதியைத் தவிர்த்து தாங்கள் செல்ல வேண்டிய இடங்களுக்கு வேறு வீதிகளைப் பயன்படுத்தி நீண்ட சுற்றுக்கள் சுற்றிப் போய்க் குறிப்பிட்ட இடம் சேர்கின்றார்கள். மகிந்த சிந்தனையில் போடப்பட்ட வீதியால் பயணிக்க முடியாத நிலை காணப்படுகின்றது. காரணம் மதியை மயக்கும் மதுப் பிரியர்களின் நடுவே எப்படிப் போவது என்ற அச்சமே காரணமாகும். தெரிந்த கெளரவழுள்ள நண்பர்கள் கூட மதுபான சாலை அமைந்துள்ள அண்டை வீடுகளுக்கு ஒரு நன்மை தீமை என்றால் கூட வருவதை முயன்றவரை தவிர்த்துக் கொள்ளவே விரும்புகிறார்கள்.

குடியர்களின் அட்டகாசங்கள் சொல்லில் அடங்காது அதிகரிந்து வருகின்றன. பெண்கள் போனால் கிண்டல் செய்வது, தெருவிலேயே சிறுநீர் கழிப்பது, மலசலம் கழிப்பது, மது வெறி தலைக்கேறி அரைகுறை ஆடையோடு அலங்கோலமாகக் காட்சி தருவது,

பாடசாலை விட்டுச் செல்லும் சிறு பெண் பிள்ளைகளிடமுட், பெண்களிடமும் பாலியல் சேட்டைகளைத் தங்களுக்குத் தாங்களே செய்து காட்டுவது, பகல் பொழுதுகளில் வீதி ஒரத்திலே ஆட்டோக்குள் இருந்து கொண்டு மது அருந்தி விட்டுத் தன்னிச் சேர்க்கையில் ஈடுபடுவது இது மாதிரி இன்னும் எத்தனையோ மோசமான நடவடிக்கைகள் இடம்பெறுகின்றன. தெருவிலே நடந்து செல்லும் பிள்ளைகள் இவற்றைக் கவனித்து விட்டு அருவெருக்கின்ற சந்தர்ப்பங்கள் நிறையவே உண்டு.

இந்த மதுபானசாலையை மக்கள் செறிவழி பகுதிக்கு மாற்றி விட இறையான்மையுள்ள தலைவர்கள் முனைவார்களா? எங்கள் வேதனையும் துன்பமும் எப்பொழுதுதான் தீருமோ என்று இந்த மதுபான சாலையைச் சுற்றியுள்ள ஓவ்வொருவரும் வெந்து தவிக்கின்றார்கள். குடியர்களிடம் இருந்து அப்பகுதி மக்களை பாதுகாத்து மீட்டிட உரியவர்கள் உரிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

சாந்தினி



இலங்கையில்

பாரபட்சப்படுத்தப்படுகின்ற சிறுபான்மை மதங்கள்

சி நுபான்மையினரின் மதங்களை மதிக்காமல், அவற்றை ஒடுக்குகின்ற போக்கு நாட்டில் அதிகரித்துச் செல்கின்றது. இந்தப் போக்கை நாங்கள் கண்டிக்கின்றோம். குறிப்பாக தம்புள்ளை பள்ளிவாசல் மீது சமூக விரோத கூட்டம் ஒன்றினால் நடாத்தப்பட்ட மோசமான தாக்குதலை நங்கள்

மிகவும் வன் மையாகக் கண்டிக்கின்றோம். குறிப்பிட்ட அந்த குழலில் வாழும் இந்து சமயத்தவர்களையும் அங்கிருந்து வெளியேறுமாறு அச்சுறுத்தல் விடுக்கப்பட்டுள்ளது.

தம்புள்ளை ஹைரியா ஜாம்மா பள்ளிவாசல் 60 வருடங்களாக அங்கு இருந்து வருகின்றது. இந்தப் பள்ளிவாசல் கட்டப்பட்டதற்குரிய அதிகாரபூர்வ ஆவணங்கள் பள்ளிவாசல் பரிபாலன சபையினரிடம் இருக்கின்றன.

இந்தப் பள்ளிவாசல் சட்டவிரோதமாக நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளது எனக் கூறி

பெளத்த துறவிகள் தலைமையிலான குழுவொன்று கடந்த 20ஆம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை அங்கு நடைபெறவிருந்த தொழுகையைத் தடுத்ததையுத்து அங்கு ஒரு பத்த நிலைமை ஏற்பட்டது. பெளத்த மதத்திற்கே உரிய புனித பூமியிலேயே இந்தப் பள்ளிவாசலும், இந்துக் கோவிலும் கட்டப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிவித்த பெளத்த துறவிகள் தலைமையிலான குழுவினர், பள்ளிவாசலினுள் ஓன் அத்துமீறி நுழைந்ததுடன், மூஸ்லிம் மற்றும் இந்து சமூகத்தினரை அச்சுறுத்தியும் உள்ளனர். ஆயினும் சட்டத்தையும் ஒழுங் கையும் நிலைநாட்ட வேண் டிய காவல்துறையினர், இக்குழுவினர் பள்ளிவாசலின் உள்ளே அத்துமீறி பிரவேசித்ததைத் தடுக்க முடியாதவர்களாக இருந்திருக்கின்றார்கள் என்பது வருத்தத்திற்குரியது.

இதன் பின்னர் கடந்த 23 ஆழம் திகதி பிரதி அமைச்சர் ஹிஸ்புல்லா பெளத்த துறவிகளுடன் நடத்திய கலந்துரையாடலை அடுத்து, புத்தமத துறவிகள் குறித்த



http://www.wtop.com?id=233&sid=2834514

பல நாற்றாண்டு காலமாகவே சிங்களவர், தமிழர்கள் மற்றும் முஸ்லிம்கள் ஆகிய முலினத்தவர்களும் ஒற்றுமையுடனும், சமாதானத்துடனும் இந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அத்துடன் கடந்த 60 வருடங்களாக இந்த ஜாம்மா பள்ளிவாசல் அங்கு செயற்பட்டு வருகின்றது. ஆயினும் இன்று பிற மதங்கள் பின்பற்றப்படுவதைச் சுகித்துக் கொள்ள முடியாத ஒரு போக்கு தலையெடுத்திருப்பதையும், இந்தப் போக்கு தீவிரமடைந்து செல்வதையும், அதனை அரசு கண்டு கொள்ளாதிருப்பதையும் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

பள்ளிவாசலைப் புதிதாக வேறிடத் தில் அமைப்பதற்குரிய மாற்றுக் காணியொன்றை அடையாளம் காண்பதற்காக மூன்று மாத கால அவகாசம் தந் துள் எதாக ஊடகங்களுக்குத் தெரிவித்தார். இருப்பினும் தம்புள்ளைப் பள்ளிவாசல் மீதான தாக்குதல் சம்பவத்தில் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் எவருமே இந்தக் கலந்துரையாடலில் கலந்து கொள் எனவில்லை. அவர்களது கருத்துகள் கேட்கப்படவும் இல்லை. இவர்கள் சுதந்திரமாகத் தமது கருத்துகளையும் எண்ணாங்களையும் வெளியிட முடியாதவர்களாகவே இன்னும் இருக்கின்றார்கள்.

இந்தப் பிரச்சினைக்கு முஸ்லிம் சமூகத்தினருடன் கலந்து பேசி ஒரு தீவு காணப்பட வேண்டும் என்பதற்கு நாங்கள் ஆதரவாக இருக்கின்றோம். இருப்பினும் போருக்குப் பிந்திய இலங்கையின் இன்றைய சூழலில், சிறுபான்மையின் சமூகங்களுக்கு எந்த வகையிலும் அந்தி இழைக்காத வகையில் நியாயமான ஒரு தீவு எட்டப்பட வேண்டும் என்பதை நாம் வலியுறுத்துகின்றோம்.

பல நூற்றாண்டு காலமாகவே சிங்களவர், தமிழர்கள் மற்றும் முஸ்லிம்கள் ஆகிய மூலிகைத்தவர்களும் ஒற்றுமையுடனும், சமாதானத்துடனும் இந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அத்துடன் கடந்த 60 வருடங்களாக இந்த ஜாம்மா பள்ளிவாசல் அங்கு செயற்பட்டு வருகின்றது. ஆயினும் இன்று பிற மதங்கள் பின்பற்றப்படுவதைச் சுகித்துக் கொள்ள முடியாத ஒரு போக்கு தலையெடுத்திருப்பதையும், இந்தப் போக்கு தீவிரமடைந்து செல்வதையும், அதனை அரசு கண்டு கொள்ளாதிருப்பதையும் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

தமிழ்வளைய சம்பவமானது ஒரு தனிச் சம்பவம் அல்ல. கடந்த வரும் அனுராதபுரத்தில் முஸ்லிம் தர்கா ஒன்று இடித்து அழிக்கப்பட்டது. அஷ்ரப் நகரில் 69 முஸ்லிம் குடும்பங்களுக்குச் சொந்தமான காணிகளும், அவர்களது மையவாடி கென (சுடுகாடு) ஒதுக்கப்பட்டிருந்த காணியும் இராணுவத்தினரால் அபகரிக்கப்பட்டுள்ளது. லங்கா பட்டுளை என்று இப்போது பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ள இலங்கைத்துறை முகத்துவாரத்தில் இந்துக்களுடைய கடவுளாகிய சிவனுடைய சிலையொன்று இருந்த இடத்தில் அதனை அகற்றி விட்டு புத்தர் சிலையொன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

களுத்துறை வடக்கில் கடந்த வருடம் கிறிஸ்தவ தேவாலயம் ஒன்று புத்த துறவிகள் அடங்கிய குழுவினரால் தாக்கப்பட்டது. இந்தப் பிரதேசத்தின் அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்படுத்தும் என்ற காரணத்தைக் காட்டி, காவல்துறையினர் இந்த கிறிஸ்தவ தேவாலயம் செயற்படுவதைத் தடுத்துள்ளார்கள்.

அம்பலாங்கொடையில் அசெம்பிளி ஒப் கோட் என்ற கிறிஸ்தவ தேவாலயம் கடந்த பெற்றவரி மாதம் தாக்கப்பட்டது. இந்த தேவாலயத்தினர் மதமாற்ற நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகின்றார்கள் எனக் கூறி, மத போதகர் ஒருவரதும், கிறிஸ்தவர் ஒருவரதும் இல்லாதங்கள் தாக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தச் சம்பவங்களில் சம்பந்தப்பட்டிருந்த பெளத்த துறவிகளுக்கு எதிராகக் குற்றம் சமத்தவோ சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கவோ காவல்துறை தவறிவிட்டது.

மாநகரம் மற்றும் நகரசபைகளின் எல்லைகளுக்கு உட்பட்ட பிரதேசங்களில் அமைந்துள்ள வழிபாட்டுத் தலங்களுக்குச் சொந்தமான காணிகளை, பொருளாதார, சமூக, வரலாற்றுப் பராமரிப்பு தேவைகளுக்கும், சுற்றுச் சூழல் மற்றும் சமய அபிவிருத்தித் தேவைகளுக்கும் சுவிக்ரிப்பதற்கு அதிகாரமளிக்கும் நகரம் மற்றும் தேச அபிவிருத்திச் சட்டமூலத்தை அரசாங்கம் அன்மையில் நிறைவேற்றுவதற்கு முயற்சித்திருந்தது. இந்தச் சட்டமூலத்திற்கு எதிராக வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டதையுத்து, அது மீளப்பெறப்பட்டுள்ள போதிலும், இந்தச் சட்டமூலத்தை மீண்டும் கொண்டு வருவதற்கான முயற்சிகள் அரசாங்கத் தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

அரசாங்கத்தின் இத்தகைய நடவடிக்கைகள், சகவாழ்வு மற்றும் சுதந்திரமான மத வழிபாடு தொடர்பில் சிறுபான்மையினர் பொதுவாகத் தமக்குப் பாதுகாப்பு இல்லையே என்று உணரச் செய்வதற்கும் அச்சமடைவதற்குமே வழி வகுத்திருக்கின்றன.

இலங்கை, பல்லின சமூகங்களையும், சமயங்களையும், கலாசாரங்களையும் கொண்ட ஒரு நாடாக இருக்கின்றது. இந்த வகையில் பல மதங்களும் பல்வேறு சமூகங்களின் கலாசாரங்களும் நாட்டின் அரசியலமைப்பில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

அத்துடன் பல்வேறு மதங்களையும், கலாசாரங்களையும் நாட்டின் எந்த ஒரு இடத்திலும் நாட்டு மக்கள் சுதந்திரமாகப் பின்பற்றி அனுட்டிக்கவும், அந்த மதங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கும் உரிய அடிப்படை உரிமைகள் அரசியலமைப்பில் உறுதி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

எனவே, இத்தகைய அடிப்படை உரிமைகளை அனுமதிப்பதற்குரிய அரசு கட்டமைப்புகளும், பொறுமைகளும் இருக்கின்றன என்ற நம்பிக்கையை சிறுபான்மை இன் சமூகத் தினர் மத் தியில் ஏற்படுத்தக்கூடிய வகையில் தமிழ்வளை சம்பவம் தொடர்பாக உரிய நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும் என்று ஜனாதிபதியையும், நிறைவேற்று வல்லமை

கொண்ட அரசு நிறுவனங்களையும் மற்றும் அதிகாரிகளையும் கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.

எமது நாட்டில் சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் பறங் கியர் ஆகிய அனைத்துச் சமூகத் தினரும் ஒற்றுமையாகவும் அமைதியுடனும் சமாதானத்துடனும் வாழவே விரும்புகின்றார்கள். இந்த நிலையில் என்னிக்கையில் மிகவும் குறைந்தவர்களே, மற்றவர்களின் உரிமைகளை மிதித்து நக்கும் வகையிலான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்கள் என்று நாங்கள் திடமாக நம்புகின்றோம்.

ஆகவே, இந்த நாட்டில் உள்ள சிறுபான்மைச் சமூகத்தினர் தாங்களும் இந்த நாட்டின் குடிமக்கள் என்று எல்லா வழிகளிலும் உணர்வதற்கு வழிசெய்க்கும் வகையில் நாட்டில் அதிகரித்துச் செல்கின்ற பெளத்த மதம் தவிர்ந்த ஏனைய மதங் களையும் மத கலாசாரத்தையும் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத போக்கினைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு உடன் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.

யுத்தத்திற்குப் பின்னரான இலங்கையின் இன்றைய சூழலில், சமாதான சகவாழ்வுக்கும் இனங்களுக்கிடையிலான நல்லினாக்கத்திற்கும் அரசினால் இந்த நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டியது மிகவும் முக்கியமானதாகும்.

எனவே, சிறுபான்மை சமூகத் தினர் தங்களுக்கு இந்த நாட்டில் உரிய பாதுகாப்பு இருக்கின்றது என்று உணர்த்தக் கையில் பல்வேறு சமயத் தலைவர்களும் சமூகத் தலைவர்களும் முடியுமான மட்டங்களில் பல்வேறு கலந்துரையாடல்களை முன்னெடுக்க முன்வர வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறோம். பல்லினங்களையும், பல மதங்களையும் கொண்ட இலங்கையின் பல்லின சமூகத்திற்கு எமது முழுமையான ஆதரவையும் நாங்கள் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

பெண்கள் வலையமைப்பு

பெண் வன்முறை

ஒரு வேலியமைத்து அதற்குள் என்னை சிறைப்படுத்தி உனக்கு சிரம்பணிய வேண்டுமென்கிறாய் அத்தனை சுதந்திரங்களையும் என்னிடமிருந்து பறித்துவிட்டு சுதந்திரம் பற்றிய மேமைப் பேச்ககள் வேறு... என்னை எத்தனை முறை வதைத்தாலும் எழும்பி என்னை உதைக்க முடியாது என்ற அசையா நம்பிக்கையில்தான் இப்படிச் செய்கிறாய்.

யாசித்த பூமியில் பெண்ணாய் பிறந்ததற்காகவா இவ்வளவு துன்பங்களை எனக்களிக்கின்றாய் இன்னும் உனக்கு அடிமையாக இருப்பதற்கு இதென்ன ஆதிகாலத்துப் பூமியா அதிநவீன யுகமல்லவா?

மிருகங்களுக்கே சுதந்திரம் அளிக்கும் போது பெண்களுக்கு சுதந்திரம் தர ஏன் உங்களைப் போன்ற ஆண்கள் பல முறை யோசிக்கின்றார்கள்? உன்னைப் பெற்றெடுத்த தாயையும் சகோதரியையும் ஏன் யோசிக்க மறந்து போகின்றாய்?

கல்லானாலும் கணவன் என்ற கவி வரியை மண்ணானாலும் மனைவி என்று மாற்றியமைக்க மறந்து போன இந்த சமுதாயத்தை என்ன செய்ய ஒரு முறையாவது சொல்லு என்ன செய்ய?

பெண் வன்முறையை ஒழிக்கத்தானே மகளிர் அணி. அதிலும் சில ஆண்கள்... கறுப்பாடுகளாய் களமிறங்கி இருக்கிறார்களே பெண்கள் நாம் ஓன்றினைந்து எமது சுதந்திரத்தை நிலை நாட்டுவோம்...

வசீமா வாசீர்

இவியம்: <http://filipspagnoli.wordpress.com20090928human-rights-violations-lighthouse-violations-or-searchlight-violations>

அம்பாறை மாவட்ட அஷ்ரப் நகர் கிராமத்தில் இராணுவக் குவிப்பால் வெளியேறிய மக்களும் அழிக்கப்பட்ட அவர்களது வாழ்வாதாரமும்

அம்பாறை மாவட்டத்தில் ஒலுவில் பகுதியில் இன்று அஷ்ரப் நகர் என அழைக்கப்படும் கிராமமானது 1952 காலப்பகுதியில் ஆலிம் நகர், விளாங்காடு, காஸங் கேணி, முதிரியாவட்டை, பள்ளக்காடு, சின்னப் பள்ளக்காடு, காட்டு வட்டை, ஆலி முடகாடு, ஆலிம் சேனை ஆகிய சிறு சிறு பிரதேசங்களை உள்ளடக்கியதான் பகுதியாக இருந்த பிரதேசங்களே ஆகும். இக்கிராமங்கள் தற்போது இப்பகுதியில் வசிக்கின்ற மக்களாது முன்னோர்களால் உருவாக்கப்பட்டாக அறிய முடிகின்றது. இப்பகுதியே 2006.03.23 அன்று அஷ்ரப் நகர் - ஒலுவில் முதலாம் பிரிவு எனப் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. 1952 ஆம் ஆண்டிலிருந்து தழிழ், சிங்களவர், முஸ்லிம்கள் என மூன்று இனத்தவர்களும் வாழ்ந்திருந்த போதும் முஸ்லிம் மக்களே அதிகளவில் இருந்துள்ளனர். அதாவது திகவாபி விகார மலையை அண்மித்த பகுதிகளில் பொத மத்தைச் சேர்ந்த 11 குடும்பங்களும், 07 தமிழ்க் குடும்பங்களும், 30 இஸ்லாமியக் குடும்பங்களும் வாழ்ந்ததாக வாய்வழித் தகவல்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. பின்பே வருடா வருடம் குடியிருப்பாளர்கள் பெருகியுள்ளார்கள். 1962 – 1964 காலப் பகுதிக்குள் முஸ்லிம்களுக்கான வணக்கஸ்தலமான பள்ளிவாசல் காஸங்கேணியில் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்காலப்பகுதியில் 156 இஸ்லாமியக் குடும்பங்கள் வசித்துள்ளதாகத் தெரிகின்றது. அதன் பின்னர் 1972 காலகட்டத்தில் 272 குடும்பங்களாகப் பெருகியிருந்த இஸ்லாமியக் குடும்பங்களின் வசதி கருதி தற்போது இயங்கி வரும் ஜாம்மாப் பள்ளி வாசல் ஆலிம் சேனை எனும் இடத்தில் நிறுவப்பட்டது.

1983 காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட பயங்கரவாத அச்சுறுத்தல் காரணமாக இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் கட்டம் கட்டமாக அகதி முகாம்களிலும், உறவினர் வீடுகளுக்கும் தஞ்சம் கோரினர். மீதமாக இருந்தோர் பள்ளிவாசலை அண்மித்த பகுதிகளில் வாழ்ந்து வந்தனர். இப்பகுதியில் சேனைப் பயிர்ச் செய்கையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த அப்பாவிப் பொதுமக்கள் பதினாறு பேர் 1990களில் இன்னதெரியாதோரால் கைகள் பின்பற்றப் பட்டுக் கூடியால் குத்திப் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். அவர்களில் சிலர் தற்போது பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்களில் சிலர் தற்போது



புதுச்சேரி, தென் திருநாடு

“ பயங்கரவாத அச்சுறுத்தல் காரணமாக இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் கட்டம் கட்டமாக அகதி முகாம்களிலும், உறவினர் வீடுகளுக்கும் தஞ்சம் கோரினர். மீதமாக இருந்தோர் பள்ளிவாசலை அண்மித்த பகுதிகளில் வாழ்ந்து வந்தனர். இப்பகுதியில் சேனைப் பயிர்ச் செய்கையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த அப்பாவிப் பொதுமக்கள் பதினாறு பேர் 1990களில் இன்னதெரியாதோரால் கைகள் பின்பற்றப் பட்டுக் கூடியால் குத்திப் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். அவர்களில் சிலர் தற்போது பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்களில் சிலர் தற்போது பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்களில் சிலர் தற்போது பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்களில் சிலர் தற்போது பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். ”

பாதிக்கப்பட்டுள்ள குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதனைத் தொடர்ந்து மீதமிருந்த மக்களும் அச்சம் காரணமாக வெளியேறினார்கள். 1996 ஆம் ஆண்டுகளில் மீண்டும் இப்பகுதி மக்கள் மீள்குடியேறத் தொடங்கினார்கள். எனினும் அரசு திணைக்களத்தினர், காட்டு யானைகளின் தொந் தரவுகள் போன்றவற்றை இம் மக்கள் எதிர்கொண்டனர். வாழிடங்கள் மற்றும் வாழ்ந்த இடத்தை உறுதிப்படுத்தக் கூடிய மரங்கள் என்பன அழிக்கப்பட்டிருந்தன. பெரும் இன்னல் கள் மத்தியிலேயே புனரமைப்பு வேலைகளை இவர்கள் மேற்கொண்டனர். இதன் பின்பு 1998 ஆம் ஆண்டாவில் இராணுவத் தினரும், சாமியார் களும், அரசு திணைக்களத்தினரும் இணைந்து புதைபொருள் இருப்பதாகக் கூறிக் கொண்டு காணிகள் பலவற்றை ஆராய்ச்சிக்காக எடுத்துக் கொண்டனர். இதன் பின்னர் இப்பிரதேச மக்களது பிரச்சினைகளை மறைந்த தலைவர் எம்.எச்.எம். அஹ்ருப் அவர்களுடாகப் பேச்சு வர்த்தை நடாத்தப்பட்டு திகவாபி பிரதேசம் என்னல்ல காட்டப் பட்ட பகுதியை அடையாளப்படுத்தப்பட்டு பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டது.

2009.10.12 சதாதில்ஸ்-துடுகுமுனு விவசாயச் சங்கம் ஆகியன இணைந்து அப்பகுதியில் வசிக்கின்ற மக்களிடம் நிவாரணம் வழங்குவதாகக் கூறி வெற்றுத் தாளில் கையெழுத்துப் பெற்றுச் சென்றிருந்தனர். பின்பு 08.11.2010 யானை வேலி எனக் குறிப்பிட்டு 69 குடும்பத்தினர் குடியிருந்து வந்த காஸங்கேணிப் பகுதியை சுற்றி யானை வேலி இட்டனர். ஆனால் இதுவரை யானைகளிடமிருந்து மக்களைப் பாதுகாப்பதற்காக அமைக்கப்பட்டது எனக் கூறப்படும் யானை வேலிக்கு மின்சாரம் வழங்கப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் யானைகளின் நடமாட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்த அவ்வேலி பயண்டவில்லை. அதுமட்டுமன்றி இதில் கவனிக்க வேண்டியது என்னவெனில் யானை வேலியானது காட்டைத் தடுத்து கிராமங்களைப் பாதுகாக்கும் நோக்குடன் அமைக்கப்படாது காஸங்கேணி என்ற 69 குடும்பங்கள் வசித்து வந்த கிராமத்தினை சுற்றி மட்டுமே அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இதனால் மக்களுக்கான நடமாட்டதற்கான இடப்பகுதி மட்டுமே கட்டுப்படுத்தப்பட்டதே தவிர யானைகள் ஏனைய கிராமங்களுக்கு வருவதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதிருந்தது. அத்தோடு காஸங்கேணி மக்களுக்கும் ஏனைய கிராம மக்களுக்குமான தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டிருந்தது.

இதன் பின்னர் அண்மையில் அதாவது 2011 எட்டாம் மாதம் இடம்பெற்ற கிறிஸ் பூதம் எனும் அச்ச நிலை காரணமாக பயமுற்ற மக்கள் இப்பகுதியில் தற்காலிகமாக இடம்பெயர்ந்தார்கள். இச்சந்தர்ப்பத்தைப்

பயன் படுத்தி 2011.11.05 காலப் பகுதியில் இராணுவத் தினர் காஸங்கேணிப் பகுதியில் குவிக்கப்பட்டார்கள். தற்காலிகமாகத் தங்குவதாகவே கூறி வந்தவர்கள் பின்பு மக்கள் குடியிருக்கும் பகுதிகள் குடிமனைக்குள் வந்து அவர்களது இருப்பிடத்திற்குள் முகாம்களை அமைத்தனர். அதுமட்டுமன்றி தமக்கு முகாம் அமைத்து நிறந்தரமாகத் தங்குவதற்கான நோக்கத்துடன் ஏற்கனவே மக்களுக்காக அமைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படும் யானை வேலியில் இருந்த கம்பிகளை அகற்றி எடுத்து அவற்றைத் தமக்கு மின்சாரத்திற்காகப் பயன்படுத்தி வருவதோடு, தமது முகாமைச் சுற்றி அதாவது காஸங்கேணியைச் சுற்றி முட்கம்பி வேலியையும் அமைத்துள்ளனர். ஏற்கனவே அமைக்கப்பட்ட யானைவேலியானது மக்களுக்கான பாதுகாப்பிற்காக உருவாக்கப்பட்டது எனக் கூறப்பட்டபோதும், அது மக்களுக்கு எவ்வித பிரயோசனமும் இன்றி அமைந்திருந்ததோடு, பின்னர் அவ்வேலி இராணுவத் தினரின் சுயதேவைக் காகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இங்கு மக்களுக்கான வளம் விரயமாகக் கப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இராணுவமயமாக்கமானது மக்கள் பாதுகாப்பிற்கான யானைவேலி என்ற போர்வையிலும், புதைபொருள் ஆராய்ச்சி எனும் போர்வையிலும் இடம்பெறுகின்றன. இதனுடாக மக்களைக் கட்டுப்படுத்தும் செய்யபாடுகள் இடம்பெறுவது கண்கூடு.

இதனை அவதானித்த மக்கள் அவர்களது நடவடிக்கைகளுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து 2011.11.08 அன்று ஆப்பாட்டம் செய்தார்கள். அன்று தொடக்கம் இராணுவத்தினர் அக்கிராமத்தில் பலகாலம் வாழ்ந்து வந்த மக்களை வெளியேறும்படியும், அம்மக்களது ஜீவனோபாயத் தொழிலைத் தடைசெய்தும் வருகின்றனர். இதனால் சேனைப் பயிர்க் கையையில் ஈடுபட்ட மக்கள் இன்று தொழிலில் ஈடுபட முடியாது இருக்கின்றனர். குறிப்பாக இப்பகுதி மக்கள் தமது இருப்பிடங்களை இழப்பதைக் காட்டிலும் அவர்களுக்கான ஜீவனோபாயத் தொழிலை மேற்கொள்ளும் நிலத்தை அதாவது சேனைப் பயிர்க் கையை நிலத்தை இழப்பதே பேரவலமாகும். காலம் காலமாகப் பயிர் செய்து வாழ்ந்த பூழியை விட்டுத் தூர்த்தப்படும் அவலம் எமது நாட்டில் மிகச் சாதாரணமாகக் கருதப்படுகிறது.

இக்கிராமத்தில் வாழ்ந்த மக்களில் விசேடமாகப் பெண்களது வாழ்வாதற்க் தொழில் பற்றியும் அவர்களது வருமானம் ஈட்டல் பற்றியும் ஆராய்வது அவசியமாகும். ஏனெனில் ஆண் களுக்கு சமமாகவும் சில சந்தர்ப்பங்களில் ஆண்களை விட அதிகமாகவும் இப்பகுதிப் பெண்கள் தொழில் செய்து வந்துள்ளனர். தற்போது இராணுவ முகாமாக மாற்றப்பட்டுள்ள

காலங்கேணிக் கிராமத்தில் நான்கு குடும்பங்களே இராணுவத்தினரின் அறிவிப்பைத் தொடர்ந்தும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்களில் சிலரிடம் இராணுவக் குவிப்பிற்குப் பின்னரான காலங்கேணி பற்றியும், அக்கிராமத்தினரின் வாழ்க்கை முறைமை மற்றும் தொழில் நடவடிக்கை பற்றியும் கருத்துக் கேட்டோம்.

அகமது லெவ்வை ஹதீஜா உம்மா (வயது 48) என்பவர் கருத்துக் கூறும் போது “எனக்குப் புத்தி தெரிஞ்ச நாள் முதலா இங்கதான் இருக்கோம். எங்கட வாப்பாவுக்கு ஆறு பொம்புளைப் புள்ளையும் மூன்று ஆம்புளையும். ரெண்டு ஏக்கர் காணி சீதனம் தந்திருந்தார். சோாம், பயித்தை, கச்சான், நெல்லு விதைப்போம். பெண்கள் கைத்தொழில் செய்வதும். பாய், பொட்டி இழைக்கிறது. தட்டு செய்வது, பன் பாய் இழைக்கிறது, அதோடை கோழி ஆடு, மாடு வளக்கிறது என தொழில் நிறையவே இருந்திச்க. இப்ப ஒன்னும் இல்லை. ஆம்பிளைகள் கூலித் தொழில் செய்யுமது. எங்கு ரெண்டு ஆம்புளப் பிள்ளையள். ஒருத்தருக்கு மனதோய் வருத்தம். இப்ப நாங்கள் எங்கட கிராமத்தில் ஜஞ்சு குடும்பம் மட்டுமே இருக்கம். 2011.11.05 இராணுவமும், வனவிலங்குப் பாதுகாப்புப் பிரிவினரும் வந்தினம். முதலிலை தற்காலிகமாக எண்டு வந்தார்கள். எங்களை எழுப்பச் சொல்லலை. பிறகு கொஞ்ச நாளாலை ஒரு வீட்டுக்கு 2 பேர் வீதம் சோதனைச் சாவடி போட்டார்கள். ஆழிப் பயத்தால் குமர் பிள்ளைகளை வச்சிருக்க ஏலாமல் வெளியாலை தங்கவச்சிட்டு வயசான நாங்கள் வீட்டில் இருந்ததும். இப்ப கெடுபிடி அதிகம். சொந்தக்காரர்கள் உள்ள வர

நாங்கள் வாழ்ந்த இடம். ஆழி இப்ப தாங்கள் வெள்ளாமை செய்கினம். நாங்கள் பயிர் நாட்டியிருந்தோம்.
அதெல்லாத்தையும் அவர்களே எடுக்கினம். வருமானம் இல்லாமல் நாங்கள் இருக்கிறம். தோட்டம் செய்யாடில் எங்களாலை வாழுறது கஸ்டம். வருமானம் வராது. இது அவயனுக்கு நல்லத் தெரியும்.

ஏலாது. வெளி ஊருக்குப் போறவை ஆழி வச்சிருக்கிற பெயர் விபரத்தில் பெயர் இருந்தால் மட்டுமே உள்ள வரலாம். கையெழுத்து வாங்குவார்கள். வெளியில் இருந்து உள்ள நெல் கொண்டு வர முடியாது. இனித் தோட்டம் செய்ய முடியாது விவசாயத்தை அழிக்கிறார்கள். பச்சை போட முடியாது. சைக்கிள் மோட்டார் சைக்கிள் உள்ள கொண்டு வர முடியாது. குடிசைகளை அழித்து விட்டார்கள். ஆக்கள் இல்லாத வீட்களை அழிக்கிறார்கள். குடிசையில் உள்ள சீமெந்து தரையை உடைக்கிறார்கள். அதில் இருக்கிற சாமான்களை எடுத்து சோதனைச் சாவடிக்குப் பயன்படுத்துறார்கள். நாங்கள் வாழ்ந்த இடம். ஆழி இப்ப தாங்கள் வெள்ளாமை செய்கினம். நாங்கள் பயிர் நாட்டியிருந்தோம். அதெல்லாத்தையும் அவர்களே எடுக்கினம் வருமானம் இல்லாமல் நாங்கள் இருக்கிறம். தோட்டம் செய்யாடில் எங்களாலை வாழுறது கஸ்டம். வருமானம் வராது. இது அவயனுக்கு நல்லத் தெரியும்.



© AVC www.agridept.gov.lk

அதைத் தெரிஞ்சு கொண்டு வெள்ளாமையைத் தடுக்கினம். இராணுவப் பயத்தால் முதலில் பகல்ல சனம் நிக்கும். இரவில் சொந்தக்காரர் வீட்டுக்குப் போவார்கள். கடைசியில் ஓம்பது குடும்பம் போகமாட்டம் என்று இருந்திட்டது. அவையனுக்கு ஓம்பது வரை நம்பர் குடுத்தார்கள். பிறகு அதே மாதம் நடுச் சாமம் 11.30 போல வேலிச் செத்தை பிரித்து சத்தும் கேட்டது. யானை எனப் பயந்து சத்தும் போட்டம். வந்தது ஆழி. பொலிஸ்ல் சொன்னம். பொலிஸ்ல் வந்து ஆழிக் கப்டனிட்டை சொன்னார்கள். அவர்களே வந்தது தாங்கள் இல்லை எனப் பொய் சொன்னார்கள். போன் நம்பர் தந்தார்கள். இரவில் அசம்பாவிதம் என்டால் போனிலை சொல்லச் சொன்னார்கள். பாழைப் பிரச்சனை. சிங்களம் தெரியாது.

இதைவிட தண்ணிப் பிரச்சனை இருக்கு. முதல் பவுசரில் தண்ணி வாறது. ரெண்டு நாள் தண்ணி தந்தார்கள். இப்ப இல்லை. தண்ணிதாறது போல தந்து கொண்டு பொம்புளையனுக்கு தொந்தரவு கூடுது. பவுசர் வாறயில்லை. ஒரு கிணறு இருந்தது. அதில் தண்ணி

வத்தி விட்டது. மலசலகூட வசதி இல்லை. அதால் காட்டைத்தான் பாவிப்போம். இப்பெண்கள் காட்டைப் பாவிக்க ஏலாமல் இருக்கு. எங்கட அந்தரங்கத் தேவையைக் கூடப் பூர்த்தி செய்ய ஏலாமல் இருக்கோம். வெட்டைக் குப் போகும் போது ஆழியிட்டை கையெழுத்துப் போட்டுத்தான் போகவேணும். ஒரு நாளைக்கு வயித்தைக் கலக்குது என்னுடைய முனு தரம் போனால் ஏனென்னுடைய கேக்கிறாங்கள். இதுக்கு அவையளுக்கு பொம்புளையள் நாங்கள் எப்பிடிப் புதில் சொல்லுறுது?

சுவைதா (55 வயது) என்பவர் கூறும் போது “நான் ஆர்ப்பாட்டத்தில் பங்கு கொண்டேன். எங்களிலை 13 பெண்களுக்கு சொந்தமாகப் பெயிட இருக்குது. அதை எங்களுக்கு சீதனமாகத் தந்தார்கள். என்ற படம் பேப்ரில் வந்தது. அதுக்குப் பிறகு வீட்டுக்குப் போக விடுறார்கள் இல்லை. குடிசையை அழித்து விட்டார்கள். ஒலுவிலிலை இருக்கேன். சாமான்களை எடுக்க விடலை. எடுக்கப்போக வீடியோ எடுக்கினம். எனக்கு உம்மா, வாப்பா தந்த காணி. எனக்கு முனு பிள்ளைகள். ரெண்டு பெண், ஒரு ஆண். அவர்கள் படிக்கிறார்கள். இப்போ உள்ளுக்கை ஜஞ்சு கடும்பம் மாத்திரம் இருக்குது. இருக்கிறவர்களுக்கும் தொல்லை குடுக்கிறார்கள். நாங்கள் ஏழைகள். கஸ்ரப்பட்டவர்கள். கல்டத்துடன் சீவிக்கிறும். சொந்த ஊருக்க விட்டால் காணும். கோழி வளர்ப்பு, பன் பின்னுறுது என்று வீட்டோடையே வேலை செய்தம். என்டை மாப்பிளை மன்னோயாளி. சேனைப் பயிருக்கு வாங்கின விதைகள் அநியாயமாகப் போச்சு. எங்கட பூமியில் பயிர் செய்ய விடலை. அழிச்சுப் போட்டினம். போக விடுறாங்கள் இல்லை. அதிகார வர்க்கம் ஒத்து நிக்கினம்.”

யுத்தத்திற்குப் பின்னர் வடக்குக் கிழக்கு மக்கள் நிம்மதியாக வாழ்கின்றார்கள் என அதிகாரம் படைத்தோர் கூறுகின்ற போதும், வடக்குக் கிழக்குப் பகுதியில் பல இடங்களில் நானுக்கு நாள் மக்களது

இருப்பிடம் மற்றும் தொழில் வளம் மிக்க பகுதிகள் பாதுகாப்புப் பிரிவினரால் அபகரிக்கப்படுகின்றன. முள்ளிக்குளம், வேதத் தீவு, இலங்கைப் பட்டினம், சம்பூர், முள்ளிவாய்க்கால், காங்கேசன் துறை, சிலாவத்துறை, அஷ்ரப் நகர் என நாட்டின் பல பகுதிகளைச் சேர்ந்த மக்கள் சொந்த வாழ்விடங்கள் இன்றி அகதி வாழ்க்கை வாழும் துர்ப்பாக்கியத்தில் இருந்து இன்னும் மீளவில்லை. பரம்பரை பரம்பரையாக உரவுகளோடு ஒன்றி வாழ்ந்து தொழில் செய்து தமது சமய கலாசார விழுமியங்களைப் பேணி வந்த மக்கள் இருப்பிடத்தில் இருந்து பெயர்க்கப்படும் போது தமக்கான தனித்துவத்தை இழப்பதோடு மட்டுமன்றி உளவியல் ரீதியில் அடையும் தாக்கம் என்பன சொல்லில் விளங்க வைக்கக் கூடியவை அல்ல. யுத்தம் மற்றும் இயற்கை அனர்த்தங்களான வெள்ளப் பெருக்கு மற்றும் வனவிலங்குகளின் அட்டகாசம் எனப் பாதிக்கப்பட்ட இப்பகுதி மக்கள் மீண்டும் மீட்சியின்றி துரத்தப்பட்டவர்களாகவே காணப்படுகின்றார்கள்.

எமது நாட்டில் வறுமைக்குப்பட்ட மக்களே தொடர்ந்தும் இக்கட்டான சூலுக்குத் தள்ளப்படுவதும், முடிவின்றிய அல்லல் வாழ்க்கையை மேற்கொள்வதுமாகத் துன்பப்படுகின்றார்கள். இதனுடாகப் பார்க்கும் போது வறுமைப்பட்டோருக்குத் தொழில் வாய்பை வழங்கி அவர்களது வாழ்வாதாரத்தை மேம்படுத்துவதா அல்லது ஏற்கனவே இருக்கின்ற வாழ்வாதாரத் தை பறித்தெடுப்பது தான் அரசாங்கத்தின் கடமையோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. நாட்டின் பாதுகாப்பு என்னும் போர்வையில் தொழில் வளம் மிக்க இடங்களின்றி பிறந்த நாட்டிலேயே இடம்பெயர்ந்து வாழும் அவைத்தில் இருந்து எப்போது வடக்குக் கிழக்கு மக்கள் மீள்வார்கள் என்ற கேள்விக்கு யாராலும் விடை கூறமுடியாதுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

குகநீதி குகநீரசன்





அடிப்படை உரிமைகள்

- அடிப்படை உரிமைகள் அரசியலமைப்பினால் இலங்கை மக்களுக்கு உத்தரவாதமளிக்கப்பட்ட அடிப்படையிலான மனித உரிமைகள் ஆகும்.
- ஒவ்வொரு ஆணும் பெண்ணும் சகல விதமான அடிப்படை உரிமைகளையும் அனுபவிப்பதற்கான சமத்துவமான உரிமையைக் கொண்டுள்ளனர்
- நடைமுறையில் மிக முக்கியமான அடிப்படை உரிமைகள் சட்டத்தின் முன் சமத்துவத்திற்கான உரிமை மற்றும் சட்டத்தின் சமமான பாதுகாப்பு உரிமை
- இனம், மதம், மொழி, சாதி, பால் அரசியல் கருத்து அல்லது பிறப்பிடம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் பாரப்பட்சம் காட்டப்படாதிருப்பதற்கான உரிமை
- ஏதேச்சையான கைதிலிருந்து சுதந்திரமாக இருப்பதற்கான உரிமை
- கைது செய்யப்படும் போது கைதிற்கான காரணத்தை அல்லது எந்த அடிப்படையின் கீழ் என்பதை அறிவதற்கான உரிமை

○ சட்ட முரணான தடுப்புக் காவலில் இருந்து சுதந்திரமாக இருப்பதற்கான உரிமை

- சித்திரவதை மற்றும் கொடுரமான மனிதாபிமானமற்ற அல்லது இழவான நடாத்துகையிலிருந்து சுதந்திரமாக இருப்பதற்கான உரிமை
- கருத்து வெளியிடுதல் சுதந்திரம்

அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படுகின்றபோது

உரிமை மீறல் ஆட்சித்துறை அல்லது நிர்வாகத்துறையால் விளைவிக்கப்பட்டால் மட்டுமே உயர்ந்திமன்றம் அல்லது மனித உரிமைகள் ஆணைக்குமுனிற்கு முறைப்பாடொன்றைச் செய்ய முடியும்.

உரிமை மீறவிலிருந்து 30 நாட்களுக்குள் உயர்ந்திமன்றம் அல்லது இலங்கை மனித உரிமை ஆணைக்குமுனிற்கு எழுத்து மூலமான முறைப்பாடு செய்யப்பட்டுக் கோப்பிடுதல் வேண்டும்.

அடிப்படை உரிமை மீறல் ஒன்றிற்கான உயர்ந்திமன்ற முறைப்பாடு பாதிக்கப்பட்டவரால் அல்லது வழக்கறிஞர் ஒருவரால் மட்டும் செய்யப்படலாம். பாதிக்கப்பட்டவரின் உறவினர் ஒருவர் அவர் சார்பில் முறைப்பாடு செய்ய முடியாது.

பாதிக்கப்பட்டவர், சட்ட முரணான கைது, தடுத்து வைப்பு, சித்திரவதை அல்லது பாரிய அநீதிச் செயலொன்று தொடர்பில் பிரதம நீதியரசருக்கு எழுத்தில் நேரடியாக முறைப்பாடு செய்யலாம். முகவரி

கெளாவ பிரதம நீதியரசர், மேனிலை நீதிமன்றக் கட்டிடம், ஹல்பஸ்டோர்ப், கொழும்பு - 12

யாவரும் மனித உரிமை ஆணைக்குமுனிற்கு அடிப்படை உரிமை மீறல் முறைப்பாடு ஒன்றைச் செய்யலாம். இது ஆணைக்குமுனின் தலைமையகத்தில் அல்லது மாகாண அலுவலகத்தில் செய்யப்படலாம். ஆணைக்குமு முகவரி:

தலைவர், மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, இல. 165, கிண்ணி வீதி, கொழும்பு - 08. தொலைபேசி - 0112689064

பின்வரும் விபரங்களை முறைப்பாட்டில் உள்ளடக்க வேண்டும். உரிமை மீறல் திகதி, மீறியவர்களின் பெயர்கள், பதவிகள் மற்றும் முகவரிகள், மீறப்பட்ட உரிமைகளின் விபரங்கள் மற்றும் மீறப்பட்ட முறை அரசியலமைப்பின் மீறப்பட்ட உறுப்புரைகளும் நாடப்படும் நிவாரணங்களும் அடிப்படை உரிமைகள் மீறவில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் சட்ட உதவி வழங்கும் நிறுவனங்களுக்கு அறிவித்தல்

(நன்றி - மனித உரிமைகளுக்கும் அபிவிருத்திக்குமான வழக்கறிஞர் சங்கம் மற்றும் Women Defining Peace WDP)

சந்தா விண்ணப்பப் படிவம் 2012

பெயர்/அமைப்பு :

முகவரி :

.....

தொலைபேசி இல :

கையொப்பம் :

திகதி :



கோழ் . . .

ஓராண்டுக்கான சந்தா

(இலங்கை ரூபா 300 | இந்திய ரூபா 350)

பூர்த்தி செய்யப்பட்ட விண்ணப்பப் படிவங்களை
அனுப்பி வைக்க வேண்டிய முகவரி Women
Action Network, 8/3, 202 , W.A. Silva Mawathe,
Colombo 06, Sri Lanka.

Email: tmwn2010@gmail.com

சந்தா விண்ணப்பப் படிவம் 2012

பெயர்/அமைப்பு :

முகவரி :

.....

.....

தொலைபேசி இல :

கையொப்பம் :

திகதி :



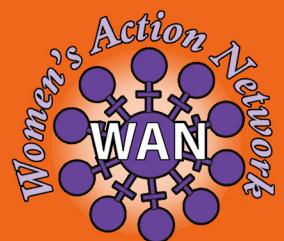
கோழ் . . .

ஓராண்டுக்கான சந்தா

(இலங்கை ரூபா 300 | இந்திய ரூபா 350)

பூர்த்தி செய்யப்பட்ட விண்ணப்பப் படிவங்களை
அனுப்பி வைக்க வேண்டிய முகவரி Women
Action Network, 8/3, 202 , W.A. Silva Mawathe,
Colombo 06, Sri Lanka.

Email: tmwn2010@gmail.com



Women's Action Network
8/3 - 202, W.A. Silva Mawathe,
Colombo 06, Sri Lanka.
e-mail: tmwn2010@gmail.com

விலை ரூபா 25.00